

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER—I. KİTAP

MORGAN RICE

Krallar ve Büyücüler

Morgan Rice

Ejderhaların Yükselişİ

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Ejderhaların Yükselişi / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Krallar ve Büyücüler)

Felsefe Yüzüğü dizisinden sonra yaşamak için bir sebep kalmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ'nde Morgan Rice bizi troller, ejderhalar, kahramanlık, onur, cesaret, büyü ve kaderinize inanmanın fantastik dünyasına daldırırken, yeni ve harika bir kitap dizisinin de vaadini veriyor. Morgan bir kez daha her sayfada onlar için tezahürat yapmamızı sağlayan güçlü bir karakter seti kurmayı başarmış... İyi yazılmış fantastik edebiyat seven tüm okurların kütüphanesinde bulunması gereken bir kitap. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos1 Numaralı Çok Satan! 1 Numaralı Çok Satan yazar Morgan Rice yeni bir sürükleyici destansı fantezi dizisiyle dönüyor: EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (KRALLAR VE BÜYÜCÜLER – 1. Kitap) . 15 yaşındaki Kyra, erkeklerle dolu bir kaledeki tek kız olmasına rağmen babası gibi ünlü bir savaşçı olmanın hayalini kuruyor. Özel yeteneklerini, gizemli iç güçlerini anlamakta zorlanırken, diğerlerinden farklı olduğunu fark ediyor. Fakat doğumu ve onu saran kehanetle ilgili kendisinden yıllarca saklanmış olan sır onun kim olduğunu merak etmesine sebep oluyor. Kyra yaşını doldurduğunda yerel vali onu almaya geliyor ve babası kızını kurtarmak için rastgele biriyle evlendirmek istiyor. Fakat Kyra bunu reddediyor ve yaralı bir ejderhayla karşılaştığı tehlikeli ormana doğru tek başına maceraya atılıyor – ve krallığı sonsuza kadar değiştirecek bir dizi olayın fitilini ateşliyor. Bu sırada 15 yaşındaki Alec ağabeyi için kendini feda edip Ateş Duvarlarında, doğudaki Trol ordusunun geçmesini engelleyen otuz metre yüksekliğindeki ateşlerden oluşan duvarlarda, asker olmak üzere götürülüyor. Krallığın uzak ucunda paralı asker Merk karanlık geçmişini arkasında bırakmaya çalışıyor ve Kulelerde bir Gözcü olmak ve Ateş Kılıcını, krallığın büyü gücünü, korumaya yardımcı olmak için yola çıkıyor. Fakat Troller de kılıcı istiyor – ve krallığı sonsuza dek yok edebilecek dev bir istilaya hazırlanıyor. Güçlü atmosferi ve komplike karakterleriyle EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ şövalyeler ve savaşçılar, krallar ve lordlar, onur ve kahramanlık, büyü, kader, canavarlar ve ejderhaların sürükleyici bir destanı. Aşk ve kırık kalpler, aldatma, hırs ve ihanetin bir hikâyesi. Bizi, bizimle sonsuza dek yaşayacak, her yaştan ve cinsiyetten okuyucuları çekecek

bir dünyaya davet eden, üst düzey bir fantezi. KRALLAR VE BÜYÜCÜLER'in 2. Kitabı çok yakında yayınlanacak. EJDERHALAR VE BÜYÜCÜLER daha başlangıçtan itibaren içine çekiyor... Üst düzey bir fantezi... Olması gerektiği gibi protagonistin mücadele etmesi ve şövalyeler, ejderhalar, büyü ve canavarlar ve kaderin daha geniş bir çemberine temiz bir adım atmasıyla başlıyor... Askerlerden kendinle yüzleşmeye, yüksek fantezinin tüm tuzakları burada... Güçlü ve inanılır genç bir protagonist üzerinden yazılmış destansı fantezi seven okurlara tavsiye olunur. Midwest Book Review, D. Donovan, eBook Reviewer

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BÖLÜM BİR	13
BÖLÜM İKİ	18
BÖLÜM ÜÇ	22
BÖLÜM DÖRT	28
BÖLÜM BEŞ	34
Конец ознакомительного фрагмента.	42

Morgan Rice

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER—1. KİTAP

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı 17 kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; 11 kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansın fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“Hikâyesinde gizem ve entrika elementleri bulunduran esprili bir fantezi. *Kahramanların Görevi* cesur olmak ve büyüme, gelişme ve mükemmelliğe götüren hayat amaçlarıyla ilgili... Dolgun fantezi maceraları, bir baş kahraman, araçlar ve hayalperest bir çocuk olan Thor'un olanaksız durumlarla karşılaşp genç bir yetişkin haline gelişine çok iyi şekilde odaklanan bir dizi hareketli karşılaşmalar sağlayan bir macera arayanlar için ideal... Destansı bir genç yetişkin dizisinin neler sunabileceğinin sadece bir başlangıcı.”

--*Midwest Book Review* (D. Donovan, eBook Reviewer)

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”

--*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Rice'in eğlenceli destansı fantezisi [FELSEFE YÜZÜĞÜ] türün klasik öğelerini içeriyor—İskoçya'nın kadim tarihinden oldukça fazla etkilenmiş güçlü bir kurgu ve iyi bir mahkeme entrikası.”

--*Kirkus Reviews*

“Morgan Rice'in Thor'un karakterin ve içinde yaşadığı dünyayı kuruş şekline bayıldım. Yeryüzü ve içinde yaşayan yaratıkları çok güzel tarif edilmiş. [Özet] hoşuma gitti. Kısa ve tatlıydı. Yardımcı karakterler yeterli miktarda kullanılmış, kafam karışmadı. Maceralar ve yürek burkan anlar vardı fakat içlerine yerleştirilen aksiyon biçimsiz durmuyordu. Genç bir okuyucunun tercih edebileceği bir kitap. Kayda değer bir şeylerin başlangıcı.”

--*San Francisco Book Review*

“Destansı fantezi Felsefe Yüzüğü serisinin (şu anda 14 kitaptan oluşuyor) heyecan dolu bu ilk kitabında Rice, okurlarını 14 yaşındaki, hayali, krala hizmet eden elit şövalye birliği Gümüş Lejyon'a

katılmak olan Thorgrin “Thor” McLeod ile tanıştıyor. Rice’ın yazını sağlam ve oldukça merak uyandırıcı.”

--*Publishers Weekly*

“[KAHRAMANLARIN GÖREVİ] hızlı ve kolay okunuyor. Bölüm sonları size bir sonraki bölümü okumak ve ne olacağını görmek zorunda bırakıyor ve kitabı elinizden bırakamıyorsunuz. Kitabın içinde bazı yazım hataları ve bazı isim karışıklıkları vardı fakat bunlar kitabın genel hikâyesini bozmuyordu. Kitabın sonu bir sonraki kitabı hemen alma isteği uyandırdı ve öyle de yaptım. Felsefe Yüzüğü serisinin dokuz kitabı da şu an Kindle mağazasından satın alınabilir ve Kahramanların Görevi, okumaya giriş yapabilmeniz için şu an ücretsiz. Tatilde okunacak hızlı ve eğlenceli bir şeyler arıyorsanız bu kitap tam size göre.”

--*FantasyOnline.net*

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. KİTAP)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. KİTAP)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. KİTAP)

EJDERHALARIN KADERİ (3. KİTAP)

GURUR AĞLAYIŞI (4. KİTAP)

ŞEREF YEMİNİ (5. KİTAP)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. KİTAP)

KILIÇ AYİNİ (7. KİTAP)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. KİTAP)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. KİTAP)

KALKAN DENİZİ (10. KİTAP)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. KİTAP)

ATEŞ ÜLKESİ (12. KİTAP)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. KİTAP)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. KİTAP)

ARENA 2 (2. KİTAP)

VAMPIR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. KİTAP)

SEVİLMİŞ (2. KİTAP)

ALDATILMIŞ (3. KİTAP)

YAZGI (4. KİTAP)

ARZULANMIŞ (5. KİTAP)

NİŞANLI (6. KİTAP)

YEMİNLİ (7. KİTAP)

BULUNMUŞ (8. KİTAP)

CANLANDIRILMIŞ (9. KİTAP)

GÖMÜLMÜŞ (10. KİTAP)

KADER (11. KİTAP)

KINGS AND SORCERERS

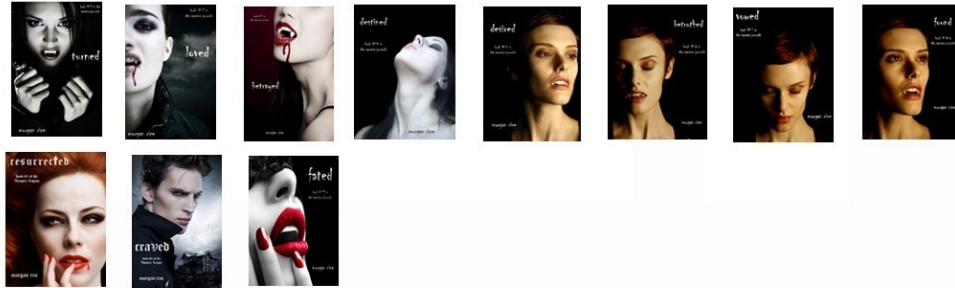
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Morgan Rice © 2012

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın almadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları Photosani'ye ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

“İnsanlar kimi zaman kaderlerinin efendisidir:
Hata, Sevgili Brutus, yıldızlarımızda değil,
Kul olduğumuz için, bizlerdedir.”

-- *William Shakespeare*
Julius Caesar

BÖLÜM BİR

Kyra çimenlikli tepenin üzerinde duruyordu. Çizmelerinin altındaki zemin sert ve donmuştu. Etrafında kar tanecikleri uçuşuyordu ve o yayını kaldırıp hedefine odaklandığında, ısıricı soğuğa aldırış etmemeye çalıştı. Gözlerini kısıtı, dünyanın geri kalanından soyutlandı—şiddetli bir rüzgâr, uzaktaki bir karganın sesi—ve kendisini sadece, çok uzaktaki parlak beyaz, mor çam ağaçlarından oluşan arazide bir başına dikilen, zayıf huş ağacını görmeye zorladı. Otuz yedi metre kadar bir mesafeden bu atış, ağabeylerinin yapamayacağı, hatta babasının adamlarının bile yapamayacağı bir atıştı ve ekibin en genci ve aralarındaki tek kız olarak bütün bunlar onu daha kararlı hale getiriyordu.

Kyra hiçbir zaman uyum göstermemişti. Elbette bir parçası kendisinden bekleneni yapmak ve toplumdaki yerine uygun olarak, diğer kızlarla vakit geçirmek ve toplumsal kurallara uymak istiyordu; ama derinlerde asla öyle biri değildi. O babasının kızıydı, babası gibi savaşçı bir ruha sahipti; kalelerinin taş duvarları arkasında tutulamazdı ve kalbine karşıt bir hayata teslim olmayacaktı. Bütün o adamlardan çok daha iyi bir atıcıydı—aslında babasının en iyi okçularını çoktan geride bırakmıştı bile—ve herkese—hepsinden önemlisi de babasına—ciddiye alınması gerektiğini kanıtlamak için her şeyi yapmaya hazırdı. Babasının onu sevdiğini biliyordu ama babası onun gerçek kimliğini görmeyi reddediyordu.

Kyra Volis ovalarında, kaleden uzakta, tek başına en iyi çalışmasını yapıyordu—bu onun için çok uygundu; çünkü savaşçıların kalesindeki tek kız olarak tek başına olmayı öğrenmişti. Her gün orada, en sevdiği yer olan, kalenin düzensiz taş duvarlarını tepeden gören, iyi ağaçlar, isabet ettirilmesi zor, zayıf ağaçlar bulabileceği platonun tepesinde kendisini eğitiyordu. Oklarının darbesi köyde yankılanan sürekli bir ses haline gelmişti. O alandaki tüm ağaçlar oklarından nasibini almıştı, ağaçların gövdeleri epey parçalanmış, bazı ağaçlar da yan yatar hale gelmişti.

Kyra, babasının birçok okçusunun ovadaki farelere nişan aldığını biliyordu; kendisini eğitmeye başladığında bunu kendisi de denedi ve fareleri kolaylıkla öldürebildiğini fark etti. Fakat bu iş midisini bulandırdı. O korkusuzdu ancak duyarlıydı da ve canlı bir varlığı öldürmek ona hiçbir şekilde zevk veren bir amaç olamazdı. O zaman, tehlike altında olmadığı sürece veya geceleri ortaya çıkan ve babasının kalesine çok yakın uçan Kurtyarasası gibi yaratıklar kendisine saldırılmadığı sürece bir daha hiçbir canlıya nişan almayacağına yemin etti. O yaratıklara karşı, özellikle de küçük erkek kardeşi Aidan bir Kurtyarasası ısırganıyla yaralanıp, bir ayın yarısı kadar süreyle hastalandığından beri, herhangi bir vicdani rahatsızlık hissetmiyordu. Ayrıca, dünyanın en hızlı hareket eden canlıları olarak onlardan bir tanesini, özellikle de gece, vurabilirse her şeyi vurabileceğini biliyordu. Bir keresinde, dolunaylı bir gecesini babasının kulesinden ok atarak geçirmiş ve gün doğarken de hevesli bir şekilde dışarı koşmuştu. Üzerinde hala isabet ettirdiği oklarla yerde yatan Kurtyarasası sayısını ve etrafını saran köylülerin hayrete düşmüş suratlarla ona bakışını gördüğünde heyecandan ürpermişti.

Kyra kendisini odaklanmaya zorladı. Atışı kafasının içinde gördü; yayını kaldırıyor, hızla çenesinin altına kadar gerip, hiçbir tereddüt olmadan bırakıyordu. Gerçek atışın atıştan önce gerçekleştiğini biliyordu. Onun yaşındaki—on dört yaşındaki—birçok okçunun yaylarını gerdikten sonra bocaladığını görmüştü ve sonucunda ise atışlarının başarısız olduğunu biliyordu. Derin bir nefes aldı, yayını kaldırdı, bir kararlılık anında yayı gerdi ve bıraktı. Ağacı vurup vurmadığını kontrol etmeye ihtiyacı yoktu bile.

Bir an sonar okun ağaca saplanma sesi duyuldu; ama o çoktan başka yöne gönmüş, yeni bir hedef arayışına girmişti bile, daha uzak bir tane.

Kyra ayaklarının dibinde bir inilti duydu ve Leo'ya baktı; kurdu Leo, her zaman yaptığı gibi yine yanında yürüyor ve bacaklarına sürtünüyordu. Yetişkin bir kurt olan ve onun beline kadar gelen Leo, Kyra'ya karşı son derece korumacıydı. Kyra da aynı şekilde Leo'ya karşı son derece korumacıydı. İkisi, babasının kalesinde, birbirlerinden bir an olsun ayrılmıyorlardı. Kyra, Leo kendisine yetişmek için acele ederken, onsuz hiçbir yere gitmiyordu. Bütün zamanlar boyunca da kurt

onun yanında olurdu; yalnız, yollarına bir sincap veya tavşan çıkması durumunda saatlerce ortadan kaybolabiliyordu.

“Seni unutmadım oğlum” dedi Kyra, elini cebine sokup, önceki günkü ziyafetten kalan bir kemiği Leo’ya uzattı. Leo kemiği kaptı ve sahibinin yanında neşeyle koşmaya başladı.

Kyra nefesi sislere kendisinden önce karışarak yürüdüğü sırada, yayını omzuna astı ve nefesini kuru ve soğuk ellerine verdi. Geniş ve düz platoyu geçip etrafına baktı. Bu noktadan tüm bölge, Volis’in genelde yeşil olan ama şimdi karla kaplı irili ufaklı tepeleri, babasının Escalon krallığının kuzeydoğu köşesine yerleşmiş olan kalesinin bölgeleri, görülebiliyordu. Bu yüksek noktadan babasının kalesinde olup biten her şeye, gelen giden köylü ve savaşçılara kuş bakışı bir görüşe sahipti ve bu da burayı sevmesinin bir başka sebebiydi. Babasının kalesinin eski taşlarının şekillerini, tepeler doğru etkileyici şekilde yayılan ve sonsuza dek gidiyormuş izlenimi veren siper ve kulelerini incelemeyi seviyordu. Volis bölgedeki en yüksek yapıydı; bazı binaları dört katlıydı ve etkileyici siperlerle çevriliydi. Uzak tarafına dairesel bir kule, halk için bir şapel ile tamamlanıyordu. Şapel onun içinse sadece tırmanıp etrafa bakabileceği ve yalnız kalabileceği bir yapıydı. Taş yapılar bir kale hendeğiyle çevrelenmiş, geniş bir ana yol ve kemerli bir taş köprüyle donatılmıştı. Ayrıca burası sırasıyla etkileyici dış toprak setleri, tepeler, hendekler ve duvarlarla çevrelenmişti. Kralın en önemli savaşçılarından biri, babası, için son derece uygun bir yerdi.

Aslında Escalon’un başkenti Andros’a günlerce uzaklıkta olan Volis, Ateş Duvarından önceki son kale, halen kralın birçok ünlü savaşçısının yaşadığı bir yerdi. Ayrıca birçok köylü ve çiftçinin de içinde veya duvarlarının yakınında, koruması altında yaşadığı bir yol gösterici olmuş, bir ev haline gelmişti.

Kyra hisarın eteklerinde yerleşmiş düzinelerce küçük kilden eve baktı. Bacalarından duman yükseliyor, çiftçiler hem kışa hazırlık için hem de geceki festival için acele içinde hareket ediyorlardı. Kyra biliyordu ki, köylülerin ana duvarların dışında yaşayacak kadar güvende hissetmeleri, babasının gücüne olan saygının bir işareti ve Escalon’da başka hiçbir yerde görülemeyecek bir manzaraydı. Sonuçta, babasının adamlarının anında koşup gelebileceği, sadece bir boru çalımı kadar mesafedelerdi.

Kyra her zamanki gibi insanlarla dolu asma köprüye baktı, çiftçiler, ayakkabıcılar, demirciler ve tabii ki savaşçılar, kaleden içeri giriyor veya dışarı çıkıyordu. Hisarların arası sadece yaşamak veya eğitim yapmak için bir yer değil aynı zamanda tüccarların toplantı yeri haline gelmiş olan parke taşlı avluların sonsuz bir dizisiydi. Her gün tezgâhları açılıyor, insanlar mallarını satıyor, takas yapıyor, günün avını veya yakaladıklarını gösteriyor veya denizler ötesinden bir takım egzotik kumaşlar, baharatlar veya şekerlerin ticaretini yapıyordu. Kalenin avlusu her zaman egzotik kokularla dolu olurdu; bir çeşit garip çay veya pişmekte olan yahni gibi ve o saatlerce bu kokuların arasında kaybolabilirdi. Ve duvarların ötesinde, biraz uzakta, babasının adamlarının dairesel eğitim alanı, Savaşçıların Geçidini ve onun alçak taş duvarlarını görünce kalp atışları hızlandı ve savaşçıların atlarıyla düzenli sıralar halinde saldırıya geçişlerini ve ağaçlara asılı hedefleri olan kalkanlara mızraklarını saplamaya çalışmalarını heyecan içinde seyretti. Onlarla eğitime katılabilmek için can atıyordu.

Kyra aniden bir çığlık sesi duydu, kendi sesiymiş gibi tanıdık gelen bir ses, kontrol noktası yönünden geliyordu. Tetikte olacak şekilde o yöne döndü. Kalabalığın içinde bir kargaşa vardı. Telaş içindeki kalabalığı izlediğinde, kalabalığın önünde, ana yola doğru, genç kardeşi Aidan ve iki ağabeyi Brandon ve Braxton’ı gördü. Kyra gerilmişti ve tetikteydi. Küçük kardeşinin sesindeki sıkıntıdan, ağabeylerinin aklında iyi bir şey olmadığını söyleyebilirdi.

Kyra ağabeylerinin izlerken gözlerini kıstı, içinde bildik bir öfkenin yükseldiğini hissetti ve bilinçsiz bir şekilde yayının kabzasını sıktı. İkisi de kendisinden otuz santim uzun, iki yanından kollarından tutmuş ve kendi isteği dışında kaleden köye doğru sürükleyen iki oğlanın arasında Aidan belirdi. Küçük, zayıf, duygusal ve on yaşına yaklaşmış olan Aidan, on yedi ve on sekiz yaşlarındaki, genç irisi ağabeylerinin arasında sıkışmış olarak şimdi daha da kırılğan görünüyordu. Her ikisi de

benzer özellikler ve tonlamalar taşıyordu, kuvvetli çeneleri, gururlu duruşları, koyu kahverengi gözleri ve koyu kahve dalgalı saçları vardı. Brandon ve Braxton'ın saçları kısa kesilmiş olmasına rağmen onunkiler hala dik, inatçı ve gözlerinin seviyesini geçecek şekilde uzundu. Oğlanların hepsi birbirine benzese de, açık sarı saçları ve açık gri gözleriyle hiçbirisi ona benzemiyordu. Örme taytı, yün tuniği ve peleriniyle Kyra ince ve zayıf ve aşırı beyazdı ve geniş alnı, küçük burnu ve çarpıcı özellikleriyle bir adamı kendisine iki kez baktırabileceği söylenirdi. Özellikle de on beş yaşına girmesiyle bakışların arttığının farkındaydı.

Bu durum onu rahatsız ediyordu. Üzerine dikkatleri çekmek istemiyordu ve kendini güzel olarak da nitelendirmiyordu. Dış görünüş hakkındaki hiçbir şeye önem vermiyordu; ilgilendiğin şeyler eğitim, cesaret ve onurdu. Abilerinde olduğu gibi kendisinin de babasına, dünya üstündeki herkesten çok hayran olduğu ve sevdiği adama, benzemeyi, çıtı pıtı özelliklere sahip olmaya tercih ederdi. Aynada kendisine bakarken gözlerinde hep babasından bir iz arardı ama ne kadar uğraşsa da henüz bunu bulamamıştı.

“Bırak beni, dedim size!” diye bağırdı Aidan, sesi Kyra'ya kadar geliyordu.

Dünya üstündeki her şeyden çok sevdiği oğlan, küçük erkek kardeşinin yardım çağrısı karşısında dimdik, yavrusunu izleyen bir aslan gibi durdu. Leo da hemen arkasında kaskatı duruyordu ve sırt tüyleri dikleşmişti. Annelerinin uzun süre önceki ölümünden sonra Kyra, Aidan'a hiç sahip olamadığı anneyi vermek ve ona göz kulak olmak konusunda kendisini sorumlu hissetmişti.

Brandon ve Braxton onu yolun aşağısına doğru, kaleden uzağa, uzak ormanlığa giden ıssız yolda kaba bir şekilde sürüklediler ve kız onların, Aidan'ı bir mızrak kullanmaya zorladıklarını gördü, kendisi için fazla büyük bir mızrak. Aidan onlar için sataşılması çok kolay bir hedef haline gelmişti; Brandon ve Braxton kabadayılardı. Güçlülerdi, cesur sayılırlardı fakat gerçek yetenekten çok gösteriş yaparlar ve her zaman kendilerini içinden kendi başlarına çıkamayacakları belalara sokarlardı. Bu delirticiydi.

Kyra neler olduğunu anlamıştı. Brandon ve Braxton Aidan'ı avlarından birine sürüklemeye çalışıyordu. Ellerindeki şarap mataralarını fark etti ve daha öncesinden beri içmekte olduklarını anlayıp çok öfkelenmişti. Anlamsızca hayvan öldürmeye gidecekleri yetmiyormuş gibi, şimdi bir de tüm itirazlarına rağmen küçük kardeşlerini peşlerinden sürüklemeye çalışıyorlardı.

Kyra'nın içgüdüleri harekete geçti, eyleme geçti ve onlarla yüzleşmek üzere bayır aşağı koşmaya başladı; Leo da yanında koşuyordu.

“Yeteri kadar büyüdün artık,” dedi Brandon Aidan'a.

“Artık büyüyüp erkek oldun,” dedi Braxton.

Çim tepelerden aşağı doğru giderken Kyra kalben, onlara yetişmesinin çok da vaktini almayacağını biliyordu. Yola doğru koştu ve onlardan önce durdu; sert nefes alıp veriyordu, Leo da yanında duruyor, yolu kapatıyorlardı. Ağabeyleri de aniden durdular, şok olmuş halde ona bakıyorlardı.

Kız, Aidan'ın yüzündeki rahatlamayı görebiliyordu.

“Kayıp mı oldun?” diye alay edercesine sordu Braxton.

“Yolumuzu kapatıyorsun,” dedi Brandon. “Oklarına ve çubuklarına geri dön.”

İkisi alaycı şekilde güldüler, fakat o kaşlarını çatmış, kararlı bir ifade takınmıştı, Leo da yanında hırıliyordu.

“Şu yarattığı bizden uzaklaştır,” dedi Braxton, cesurca konuşmaya çalışmıştı ama sesindeki korku belli oluyordu ve mızrağının kabzasını sıktı.

“Peki Aidan'ı nereye götürdüğünüzü sanıyorsunuz?” diye sordu, son derece ciddiydi ve gözünü kırpmadan onlara bakıyordu.

Durakladılar, yüzleri yavaşça sertleşmeye başlamıştı.

“Canımız nereye isterse oraya götürüyoruz,” dedi Brandon.

“Onu avlanmaya götürüyoruz ve nasıl *erkek* olunacağını öğrenecek,” dedi Braxton, erkek kelimesinin üzerine özellikle can acıtıcı bir vurgu yapmıştı.

Fakat o pes etmedi.

“O daha çok küçük,” dedi kesin bir ifadeyle.

Brandon kaşlarını çatı.

“Kim demiş?” dedi.

“Ben diyorum.”

“Ve sen annesi misin?” dedi Braxton.

Kyra kıpkırmızı oldu, öfke doluydu ve annelerin o an orada olmasını her zamankinden çok istiyordu.

“Senin onun babası olduğun kadar,” diye yanıtladı.

Orada gergin bir sessizlik içinde durdular bir süre. Kyra Aidan’a baktı; çocuk korku dolu gözlerle kendisine bakıyordu.

“Aidan,” dedi, “bu yapmak istediğin bir şey mi?”

Aidan yere baktı, utanmıştı. Sessizce duruyor ve kızın bakışlarından kaçınıyordu. Kyra onun konuşmaktan korktuğunun ve ağabeylerinin kınama duygularını kışkırtmak istemediğinin farkındaydı.

“İşte sen de gördün,” dedi Brandon. “İtiraz etmiyor.”

Kyra öylece durdu, hayal kırıklığı içindeydi, Aidan’ın konuşmasını istiyordu fakat onu zorlayamazdı.

“Onu sizinle ava götürmeniz akıllıca olmaz,” dedi. “Fırtına geliyor. Çok yakında hava karacak. Ormanlık tehlikelerle dolu. Eğer ona avlanmayı öğretmek istiyorsanız, onu biraz daha büyüdüğünde, başka bir gün götürün.”

Rahatsız bir şekilde kaşlarını çatı.

“Sen avlanmak hakkında ne biliyorsun ki?” diye sordu Braxton. “Şu ağaçlarından başka ne avladın bugüne kadar?”

“Herhangi biri seni ısırды mı hiç?” diye ekledi Brandon da.

Her ikisi de gülerken Kyra yanıyor ve ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Aidan konuşmazsa yapabileceği çok fazla bir şey de yoktu.

“Çok fazla endişeleniyorsun kız kardeşim,” dedi sonunda Brandon. “Bizim gözetimimiz altındayken Aidan’a hiçbir şey olmayacak. Onu sadece biraz daha sertleştirmek istiyoruz, öldürmek değil. Onu düşünen tek kişinin sen olduğunu düşünebiliyor musun gerçekten?”

“Ayrıca, babamız da izliyor,” dedi Braxton. “Onu hayal kırıklığına uğratmak mı istiyorsun?”

Kyra ikisinin omuzlarının üzerinden çabucak yukarı baktı ve kulenin yukarısında, kemerli, dışarı bakan pencerede babasının durduğunu ve onları izlediğini gördü. Bu duruma engel olmadığı için içinde olağanüstü bir hayal kırıklığı olduğunu hissetti.

Oğlanlar yanından geçmeye kalktı fakat Kyra, inatçı bir şekilde yollarını tıkayarak durmaya devam etti. Eğer yapabilselerdi onu itekleyecek gibi bakıyorlardı fakat Leo aralarına girmiş hırıliyordu ve onlar da vazgeçtiler.

“Aidan, çok geç oldu,” dedi kız. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Benimle kaleye dönmek ister misin?”

Küçük çocuğa dikkatle baktığında gözlerine dolan yaşları görebiliyor; aynı zamanda yaşadığı işkenceyi de hissedebiliyordu. Uğuldayan bir rüzgâr ve hızlanan kardan başka hiçbir şeyin bozmadığı uzun bir sessizlik oldu.

Sonunda eğilip bükülerek,

“Ava gitmek istiyorum,” diye yarım ağızla mırıldandı.

Ağabeyleri kızın yanından, omzuna çarparak ve Aidan’ı da sürükleyerek geçip yolun aşağısına doğru aceleyle yürüdüler. Kyra arkasını dönüp onları izlerken midesinde berbat bir his oluştu.

Yüzünü kaleye dönüp kulenin yukarısına baktı fakat babası çoktan gitmişti.

Kyra üç erkek kardeşini yaklaşan fırtınanın içine, Dikenli Ormana doğru gözden kaybolurlarken izledi ve midesinde bir ağrı oluştu. Aidan'ı kapıp geri getirmeyi düşündü ama onu utandırmak da istemiyordu.

Oluruna bırakması gerektiğini biliyordu ama bırakamıyordu. İçinde bir şey ona izin vermiyordu. Bir tehlike seziyordu, özellikle de Kış Ayı arifesinde. Ağabeylerine güvenmemişti; Aidan'a zarar verecek değillerdi ama umursamaz ve aşırı sertlerdi. Hepsinden daha kötüsü yeteneklerine aşırı güveniyorlardı. Bu da oldukça kötü bir kombinasyondur.

Kyra daha fazla dayanamadı. Eğer babası hiçbir şey yapmıyorsa, kendisi yapmalıydı. Artık yeteri kadar büyümüşü ve kendinden başka kimseye hesap vermek zorunda değildi.

Kyra koşmaya başladı, ıssız kasaba yolunda, yanında Leo'yla birlikte, Dikenli Ormana doğru yola çıktı.

BÖLÜM İKİ

Kyra kalenin hemen batısındaki, ağaçların sıklığından etrafı görmenin neredeyse imkânsız olduğu Dikenli Ormana girdi. Ormanın içinde, yanında Leo'yla birlikte yavaşça ilerlerken, kar ve buz ayağının altında çıtırdıyordu. Yukarı baktı. Sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen dikenli ağaçların içinde cüce gibi kalmıştı. Bunlar dikenlerle dolu, budaklı dalları ve kalın siyah yapraklı çok yaşlı ağaçlardı. Buranın lanetli olduğunu hissediyordu; oradan hiç iyi bir şey gelmemişti. Babasının adamları birçok avdan yaralı olarak dönmüşler, birçok sefer de Ateş Duvarından kaçan bir trol, buraya sığınmış ve köylülere saldırmak için bir saldırı alanı olarak kullanmıştı.

Kyra ormana girdiği an ürperdiğini hissetti. Burası daha karanlık, daha soğuk, hava daha nemli, dikenli ağaçların çürümüş toprak gibi kokusu havayı ağırlştırıyor ve devasa ağaçlar gün ışığından geri kalan ne varsa engelliyordu. Kyra tetikteydi ve ağabeylerine son derece öfkeliydi. Buralarda yanında birkaç savaşçı olmadan gezinmek çok tehlikeliydi; özellikle de gün batımında. Her sesle irkiliyordu. Uzaktan bir hayvanın sesi duyuldu. Korkarak da olsa ne olduğunu görmek için dönüp baktı; ama ağaçlar çok sıkı ve hiçbir şey görememişti.

Leo ise arkasında hırıliyordu ve bir süre sonar yanından ayrıldı..

“Leo!” diye seslendi arkasından.

Ama kurt çoktan gitmişti.

Kız içini çekti. Rahatsız olmuştu ama kurt hep öyleydi; ne zaman önünden bir başka hayvan geçse peşine takılırdı. Fakat kız biliyordu ki, kısa süre içinde dönecekti.

Kyra artık tek başına yola devam ediyordu ve orman gittikçe kararıyordu. Uzaktan gelen bir gülme duyduğunda ağabeylerinin izini takip etmekte zorlanmaya başlamıştı. Sesin geldiği yana dönüp dikkat kesildi ve kalın ağaçların arasından ağabeylerini görmeye uğraştı.

Kyra fark edilmek istemediği için, uygun bir mesafede geride kaldı. Eğer Aidan onu görürse çok utanacağını ve onu geri göndereceğini biliyordu. Başlarını bir belaya sokmadıklarından emin olmak için onları gölgeden takip etmeye karar verdi. Aidan için utanmaktansa bir erkek olduğunu hissetmek daha iyi olacaktı.

Ayaklarının altında bir dalın çıtırdamasıyla Kyra olduğu yere çöktü. Çıkarttığı sesin kendisini ele verebileceğinden endişe etmişti ama sarhoş ağabeyleri hiçbir şeyin farkında değillerdi. Yaklaşık otuz metre uzağında, hızla yürüyorlardı ve çıkarttıkları sesler çıtırtıyı bastırmıştı. Aidan'ın vücut dilinden onun ne kadar gergin olduğunu ve neredeyse ağlamak üzere olduğunu anlayabiliyordu. Mızrağını, gerçek bir erkek olduğunu kanıtlamak istercesine sımsıkı tutuyordu fakat çok büyük bir mızrak için çok garip bir kabzası vardı ve ağırlığı altında zorlanıyordu.

“Buraya gel!” diye seslendi Braxton birkaç adım arkasından takip etmekte olan Aidan'a dönerek.

“Neden korkuyorsun?” dedi Brandon da.

“Korkmuyorum—” diye diretti Aidan.

“Sessiz olun!” dedi Brandon aniden, Aidan'ı durdurdu. Bir avcunun için Aidan'ın göğsündeydi ve ifadesi ilk defe bu kadar ciddiye. Braxton da durdu. Hepsı gerilmişti.

Kyra bir ağacın arkasını kendine siper alarak erkek kardeşlerini izlemeye devam etti. Açıklığın ucunda duruyorlar ve sanki bir şey fark etmişler gibi doğrudan karşıya bakıyorlardı.

Gözünü dört açmış şekilde ileri doğru süründü. Daha iyi bir görüş açısı arıyordu. İki büyük ağacın arasına geldiğinde durdu. Diğer üçünün neye baktıklarına dair bir anlık görüntü yakalamıştı. Orada, açıklığın ortasında, meşe palamutlarını yemekte olan bir yabandomuzu duruyordu. Öyle sıradan bir yabandomuzu değildi. Hayvan devasa büyüklükte bir Kara Boynuzlu Yabandomuzuydu ve uzun, kıvrık beyaz dişleri, biri burnunun üzerinden çıkan, diğer ikisi de kafasının üstünde yer alan üç uzun ve keskin boynuzlarıyla hayatında gördüğü en büyük yabandomuzuydu. Neredeyse bir ayı

büyükliğünde olan bu hayvan acımasızlığı ve şimşek kadar hızlı oluşuyla bilinen, ender görülen bir hayvandı. Birçok insanın çok korktuğu ve hiçbir avcının karşılaşmak istemeyeceği bir yaratıktı.

Kyra'nın kollarındaki tüyler kalkmıştı ve Leo'nun yanında olmasını diliyordu. Fakat bir yandan da orada olmadığına minnettardı. Biliyordu ki Leo bu hayvanın da peşine takılırdı ve karşılaşmadan sağ çıkıp çıkamayacağından emin değildi. Kyra ilerlemeye başlarken sakince omzundan yayını aldı ve içgüdüsel olarak oklarına uzandı. Yabandomuzunun oğlanlardan ve kendisinden ne kadar uzakta olduğunu hesaplamaya çalıştı. Durumun hiç de iyi olmadığını farkındaydı. Temiz bir atış yapmasını engelleyebilecek çok fazla ağaç vardı ve bu büyüklükte bir hayvan için hataya yer yoktu. Dahası, tek bir okun onu indirmeye yetip yetmeyeceğinden de şüpheliydi.

Kyra erkek kardeşlerinin yüzlerindeki korku ifadesini fark etti ve hemen sonrasında Brandon ve Braxton'ın korkularını, alkolün etkisiyle daha da abarttıkları, sahte bir ifadeyle örtmeye çalıştıklarını gördü. Her ikisi de mızraklarını kaldırmışlar ve birkaç adım ilerlemişlerdi. Braxton Aidan'ın olduğu yerde çakıldığını fark etti ve küçük çocuğu omzundan tutup yürümeye zorladı.

“Senden bir erkek yapmanın vakti geldi,” dedi Braxton. “Bu yabandomuzunu öldürürsen nesiller boyunca adından söz ederler.”

“Kellesini getirirsen hayat boyu bir üne kavuşursun,” dedi Brandon.

“Ben...korkuyorum,” dedi Aidan.

Brandon ve Braxton onunla dalga geçtiler ve alaycı şekilde güldüler.

“Korktun demek!” dedi Brandon. “Peki ya babamız bunu söylediğini duyarsa ne der sence?”

Yabandomuzu dikkat kesilmiş, kafasını kaldırmış ve parlak sarı gözleriyle direkt olarak onlara bakmaya başlamıştı. Yüzünde hırlamayla birlikte kızgın bir ifade oluşmuştu. Dişlerini gösterecek şekilde ağzını açtı. Salyaları akıyordu ve karnının derinliklerinden bir yerden kaba bir gurultu geldi. Kyra bulunduğu mesafeden bile bir korku hissediyor ve Aidan'ın hissettiği korkuyu hayal etmeye çalışıyordu.

Kyra tedbiri elden bırakmış olarak ileri atıldı; çok geç olmadan onlara yetişmeye kararlıydı. Erkek kardeşlerinin birkaç adım gerisine geldiğinde bağırdı:

“Onu rahat bırakın!”

Sert sesi sessizliği deldi ve erkek kardeşleri açıkça korkmuş bir şekilde donakaldılar..

“Yeteri kadar eğlendiniz,” diye ekledi. “Bu kadarı yeter.”

Aidan rahatlamış görünürken, Brandon ve Braxton onula dalga geçmeye başladılar.

“Sen ne bilirsin ki?” diye bağırdı Brandon. “Gerçek erkeklere karışmaktan vazgeç.”

Yabandomuzu onlara doğru hareketlenirken derinden hırıldadı. Kyra da hem korku hem de öfkeyle ilerledi.

“Eğer bu yaratığın karşısına çıkacak kadar aptalsanız, buyrun,” dedi. “Fakat Aidan'ı buraya, yanıma göndereceksiniz.”

Brandon hiddetlenmişti.

“Aidan burada gayet iyi,” diye karşılık verdi Brandon. “Nasıl savaşılabileceğini öğrenmek üzere, değil mi Aidan?”

Aidan sessizce durdu, korkudan donakalmıştı.

Açıklıktan bir hışırtı geldiğinde Kyra Aidan'ın kolundan yakalamak için bir adım daha atmak üzereydi. Yabandomuzunun gitgide yaklaştığını gördü; her seferinde tehditkâr bir adım atarak yaklaşıyordu.

“Eğer kışkırtılmazsa saldırmaz,” diye ağabeylerini uyardı Kyra. “Bırakın gitsin.”

Fakat ağabeyleri onu umursamadı ve her ikisi de yüzlerini hayvana dönüp mızraklarını kaldırdı. Ne kadar cesur olduklarını kanıtlamak istercesine açıklığa doğru yürüdüler.

“Ben kafasına nişan alacağım,” dedi Brandon.

“Ben de boğazına,” diye onayladı Braxton.

Yabandomuzu daha gürültülü bir şekilde homurdandı, ağzını daha geniş açtı ve salyalarını akıtarak bir tehditkâr adım daha attı.

“Geri dönün!” diye bağırdı Kyra umutsuzca.

Fakat Brandon ve Braxton ilerledi, mızraklarını kaldırdı ve aniden fırlattılar.

Mızraklar havada süzülürken Kyra endişe içinde izledi ve kendisin en kötüye hazırladı. Dehşete düşmüş şekilde Brandon’ın mızrağının hayvanın kulağını sıyrıp geçtiğini fakat kan dökülmesi ve hayvanın kışkırtılmasına yettiği, Braxton’ın mızrağının kafasının birkaç metre üzerinden uçup arkaya düştüğünü gördü.

Brandon ve Braxton ilk kez korkmuş görünüyorlardı. Orada, ağızları açık, suratlarında aptal bir ifade ve alkolün verdiği parlaklık korkuya dönmüş olarak öylece duruyorlardı.

Yabandomuzu öfkeden delirmişti. Kafasını yere eğdi, korkunç bir homurtu çıkarttı ve aniden saldırıya geçti.

Hayvan ağabeylerine doğru yaklaşırken Kyra korku içinde onu izledi. Boyutuna göre, hayatında gördüğü en hızlı şeydi ve çimenlerin üzerinde sanki bir ceylanmış gibi sekiyordu.

Hayvan yaklaşırken Brandon ve Braxton aksi yöne ok gibi fırlayarak can havliyle kaçmaya başladılar.

Aidan’ı orada, olduğu yere çakılmış, tek başına ve korkudan donmuş halde bırakmışlardı. Ağzı şaşkınlıkla açık kalmış, kabzayı tutan eli gevşemiş ve mızrak elinden yere yuvarlanmıştı. Kyra aksi halde de çok bir şeyin değişmeyeceğini, Aidan’ın denese de kendini savunamayacağını biliyordu. Yetişkin bir erkek bile kendini savunamayabilirdi. Ve yabandomuzu bunu fark etmişçesine bakışını Aidan’a çevirmiş ve doğrudan onu hedef almıştı.

Kyra, kalbi deli gibi çarparak harekete geçti. Bu durumda bir tek şansının olacağını biliyordu. Hiç düşünmeden ağaçları ittirerek ileri atıldı. Yayını çoktan hazırlamıştı. Tek bir atış şansının olacağını biliyordu ve bu atış mükemmel olmak zorundaydı. Yabandomuzu hareket etmiyor olsa bile, içinde bulunduğu panik halinde çok zor bir atış olacaktı; fakat oradan sağ kurtulmak istiyorlarsa atışının mükemmel olması gerekiyordu.

“AIDAN, YERE YAT!” diye bağırdı.

Oğlan hiç kıpırdamamıştı. Aidan yolunu kapatıyor ve temiz bir atış yapmasını engelliyordu. Kyra yayını kaldırıp ileri doğru koştu. Eğer Aidan çekilmezse o tek bir atışının da boşa gideceğini fark etti. Ağaçların arasında tökezleyerek ilerlerken ayakları karda ve nemli toprakta kayıyordu. Bir anlığına her şeyin bittiğini hissetti.

“AIDAN!” diye umutsuzca tekrar bağırdı.

Bu kez bir mucize oldu ve oğlan söz dinleyip son anda kendini yere attı. Artık Kyra’nın atış için açık bir görüşü vardı.

Yabandomuzu Aidan’a saldırırken Kyra için zaman yavaşladı. Kendini farklı bir boyuttaymış gibi hissetti. İçinde, daha önce hiç hissetmediği ve ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir şey yükseldi. Dünya daraldı ve belirginleşti. Kendi kalp atışlarının, soluğunun, yaprakların hışırtısının ve yüksekte gıklayan bir karganın sesini duyabiliyordu. Kendini, daha önce hiç olmadığı kadar evrenle uyum içinde hissetti. Sanki evrenle tek vücut olduğu bir başka gerçeklik boyutuna geçmiş gibiydi.

Kyra avuç içlerinin sıcak bir şekilde karıncalanmaya ve ne olduğunu anlamadığı bir enerjiyle dolmaya başladığını hissetti; sanki yabancı bir şey vücudunu ele geçiriyormuş gibiydi. Sanki çok kısa bir an parçası içinde kendini olduğundan daha büyük biri gibi hissetti; kendinden çok daha güçlü biri gibi.

Kyra bilinçsiz davranış durumuna geçmiş, tamamen içgüdülerinin ve hissettiği bu yeni enerjinin kontrolü ele almasına izin vermişti. Ayaklarını yere sabitledi, yayını kaldırıp, oku gerdi ve bıraktı.

Oku bıraktığı anda bunun özel bir atış olduğunu farkındaydı. Okun, nereye gitmesini istediğini biliyormuş gibi hareket edip, havada süzülüşünü izlemesine gerek bile yoktu. Oku öyle bir güçle atmıştı ki, ok yarattığın sağ gözünden girmiş, durana kadar da kafatasının içinde neredeyse otuz santim derine saplanmıştı.

Yaratık, bacakları altında kıvrılırken aniden homurdandı ve yüzüstü karların üstüne düştü. Açıklıkta kayarak Aidan'ın olduğu yere kadar geldi. Kıvranıyordu ve hala canlıydı. Sonunda Aidan'a otuz santim kadar bir mesafede durdu. O kadar yakınlardı ki, neredeyse birbirlerine değiyorlardı.

Hayvan karların üzerinde kıpırdanıyordu. Kyra yayına yeni bir ok yerleştirmişti. Yabandomuzunu üzerinde durdu ve kafasının arkasından oku sapladı. Hayvan artık kıpırdamıyordu.

Kyra kalbi deli gibi çarparken, sessiz bir şekilde açıklıkta durdu. Ellerindeki karıncalanma hissi yavaşça geçiyor, enerji kayboluyordu. Az önce neler olduğunu merak ediyordu. Atışı gerçekten yapmış mıydı?

Bir anda Aidan'ı hatırladı. Ona doğru eğilip oğlanı kavradığında, oğlanın kendisine, sanki annesine bakıyormuş gibi baktığını gördü; gözleri korku doluydu fakat yaralanmamıştı. Oğlanın iyi olduğunu görünce içinde ani bir rahatlama hissetti.

Kyra arkasını döndüğünde iki ağabeyinin hala açıklıkta yerde yatıyor ve kendisine şoke olmuş biçimde ve büyülenmiş gibi baktığını gördü. Fakat bakışlarında başka bir şey daha vardı; onu rahatsız eden bir şey, şüphe... Sanki onlardan çok farklı biri gibiydi. Bir yabancı. Bu bakış, daha önce de ender olsa da kendisiyle ilgili meraklanmasına yetecek kadar çok gördüğü bir bakıştı. Döndü, ayaklarının dibinde yatan devasa büyüklükteki ölü yaratığa baktı ve kendisinin, on beş yaşında bir kızın, bunu nasıl yapabilmiş olduğunu merak etti. Bu durum yeteneklerinin ötesindeydi. Şanslı bir atışın da ötesinde...

Kendisinde her zaman herkesten farklı bir şeyler olmuştu. Orada öylece, uyuşmuş ve kıpırdamak isteyip yapamaz bir halde durdu. Bugün onu sarsanın yaratık değil daha çok ağabeylerinin kendisine bakışı olduğunu biliyordu Ve hayatı boyunca yüzleşmekten kaçtığı sorunun cevabını belki de milyonuncu kez merak ediyordu:

O kimdi?

BÖLÜM ÜÇ

Kyra kale yoluna koyulmuş olan ağabeylerinin arkasından yürürken, yabandomuzunun ağırlığı altında zorlanışlarını izledi. Aidan hemen yanında, takip oyunundan dönmüş olan Leo ise hemen topuklarının dibinde yürüyordu. Brandon ve Braxton mızraklarını birbirine bağlamış, üzerine ölü yarattığı koymuş, mızrakların uçlarını omuzlarının üzerine koymuş yürürken çok yorulmuşlardı. Asık suratlı tavırları ormanlıktan açık alana çıktıklarında, özellikle de babalarının kalesi görünür hale geldiğinde sert bir şekilde değişmişti. Her adımda Brandon ve Braxton daha özgüvenli hale geliyor, neredeyse eski kibirli hallerine dönüyorlardı. Hatta artık gülüyorlar ve aralarında *kendi avlarıyla* ilgili didişiyorlardı.

“Onu sıyıran *benim* mızrağımdı,” dedi Brandon Braxton’a.

“Ama” diye karşılık verdi, “Kyra’nın okuna doğru yön değiştirmesini sağlayan da benim mızrağımdı.”

Kyra, yalanlarına öfkeden kızarak onları dinliyordu. Domuz kafalı ağabeyleri şimdiden kendilerini hikâyelerine ikna etmeye çalışıyordu ve dahası gerçekten de buna inanır gibilerdi. Daha şimdiden, babalarının salonunda herkese *kendi* avlarından bahsederek böbürlenişlerini gözünde canlandırabiliyordu.

Durum delirticiydi. İçinden onları düzeltmek geçtiyse de bir şekilde adaletin çarklarının işleyeceğine inanıyordu. Biliyordu ki gerçek eninde sonunda ortaya çıkardı.

“Sizi yalancılar,” dedi Aidan. Kızın yanında yürürken, olanlar yüzünden sarsıldığı her halinden belliydi. “Yabandomuzunu Kyra’nın öldürdüğünü biliyorsunuz.”

Brandon omzunun üzerinden Aidan’a sanki bir böceğe bakıyormuş gibi bir bakış attı.

“*Sen* nereden bileceksin ki?” diye sordu Aidan’a. “*Sen* o sırada altına kaçırmakla meşguldün.”

İkisi birden güldüler; sanki her adımda hikâyeleri kuvvetleniyor gibiydi.

“Ve siz de korku içinde kaçmıyor muydunuz?” diye sordu Kyra Aidan’ı savunarak; duruma bir saniye daha katlanamayacaktı.

Bu soru karşısında her ikisi de sessizliğe gömüldü. Kyra gerçekten de haklarından gelebilirdi fakat sesini yükseltmesi bile gerekmemişti. Mutluluk içinde, kendini iyi hissederek ve içinde kardeşini kurtarmış olduğunu bilerek yürüdü. İhtiyacı olan tek tatmin de buydu.

Kyra omzunda küçük bir el hissetti. Dönüp baktığında Aidan’ın ona gülümsediğini, onu teselli etmeye çalıştığını ve kendisini tek parka halinde sağ kurtardığı için açıkça minnettar olduğunu gördü. Kyra aynı minnettarlığı ağabeylerinden de görüp göremeyeceğini merak etti. Sonuçta, o ortaya çıkmamış olsa diğer ikisi de ölmüş olabilirdi..

Kyra her adımında önünde zıplayan yabandomuzunu gördü ve yüzünü buruşturdu; keşke ağabeylerim onu o açıklıkta, ait olduğu yerde bırakmış olsaydı, diye düşündü. Bu lanetli bir hayvandı, Volis’ten değildi ve buraya ait değildi. Bu kötüye işaretti, özellikle Dikenli Orman’dan geliyorsa ve özellikle de Kış Ayı arifesinde. Okumuş olduğu eski bir atasözünü hatırladı: *ölümünden döndükten sonra asla böbürlenmeyin*. Ağabeylerinin kaderleriyle oynamakta olduğunu ve evlerine karanlığı getireceklerini hissetti. Durumun daha kötü şeylerin habercisi olduğunu düşünmekten kendini alıkoyamıyordu.

Bir tepeye vardıklarında tüm kale ve yeryüzünün büyük bir kısmı önlerinde seriliydi. Rüzgârın şiddetini artırması ve artan kara rağmen Kyra eve varmış olmaktan son derece rahatlamış hissediyordu. Kırsal alandaki bacalardan yükselen duman ve babasının kalesinin yumuşak, sıcak parlaklığı ateşlerle aydınlatılmıştı ve hepsi de yaklaşan alacakaranlığa hazırdı. Yol genişledi, köprüye doğru daha bakımlı bir hal aldı ve dördü hızlarını artırıp son düzlüğü de hızlı bir şekilde geçtiler. Yol havaya ve yaklaşan geceye rağmen festival coşkusuna girmiş insanlarla doluydu.

Kyra çok da şaşırmamıştı. Kış Ayı Festivali yılın en önemli tatillerinden biriydi ve herkes yaklaşan ziyafete hazırlanmakla meşguldü. Çok sayıda insan asma köprüünün üzerinden, satıcılardan

istedikleri malları alabilmek ve kaledeki ziyafete katılabilmek için acele içinde koşturuyor; eşit sayıda diğerleri ise festivali aileleriyle kutlayabilmek için evlerine doğru acele içinde hareket ediyordu. Malların taşındığı kağnılar her iki yönde de hareket ediyor, duvar ustaları hisarlar eklenecek yeni bir duvar için durmaksızın çalışıyor, çekiçlerinin sesi havada sabit, besi hayvanlarının ve köpeklerin seslerinin arasına karışıyordu. Kyra bu havada çalışmaya nasıl devam ettiklerini, ellerinin uyuşmasını nasıl engellediklerini hep merak etmişti.

Köprüye girip kalabalığa karıştıklarında Kyra etrafına baktı ve gördükleri karşısında karnına ağrı girdi. Pandesia tarafından atanmış yerel Vali Lordun askerleri olan Lordun Adamlarından bir bölümü, üzerlerinde kendilerine özgü kızıl zincirli zırhlarıyla kapının yakınında duruyorlardı. İnsanlarda bir infial durumu hissetti; kendisi de aynı kızgınlığı paylaşıyordu. Lordun Adamlarının varlığı her zaman bir baskı unsuruydu fakat Kış Ayı zamanı bu daha da fazla artıyordu. Orada bulunmalarının tek sebebi halkından her ne toplayabilirlerse almaktan başka bir şey değildi. Kyra'ya göre onlar leş yiyicilerdi, Pandesia istilalarından bu yana kendilerini güce kaptırmış olan aşağılık aristokratlar için kabadayı ve leş yiyiciler.

Bu durumun suçlusu, bu adamlara teslim olan eski kralın zayıflığıydı ve bu adamlar çok az işlerine yaramıştı. Artık, rezil bir halde bu adamlara saygı göstermek zorundaydılar. Durum Kyra'yı öfkeyle doldurdu. Bu durum babasını ve onun muhteşem savaşçıları, hatta tüm halkını, soylu köylülerden başka bir şeye dönüştürmemişti. Umutsuzca ayağa kalkıp özgürlükleri için savaşmalarını, önceki kralın korktuğu savaşa girmelerini istedi. Fakat bir taraftan da biliyordu ki, eğer şimdi ayağa kalkarlarsa Pandesia ordusunun gazabını üzerlerine çekerlerdi. Eğer içeri girmelerine izin vermiş olmasalar büyük olasılıkla onlara karşı koyabilirlerdi fakat şimdi, artık bu adamlar kök salmışken çok az seçenekleri vardı.

Köprüye ulaştıklarında kalabalığa karıştılar ve onlar ilerledikçe insanlar, durdu, onlara baktı ve yabandomuzunu birbirine gösterdi. Kyra ağabeylerinin bu yük altında zorlanarak ve oflaya poflaya yürüyüşlerinden az da olsa bir zevk aldı. Onlar ilerledikçe kafalar kendilerine çevrildi ve insanların ağızları açık kaldı; hem halk hem de savaşçılar, devasa yaratıktan etkilenmişti. Kyra ayrıca birkaç batıl inançlı bakışın da farkına vardı. Bazı insanlar bunun bir kötüye işaret olup olmadığını düşünüyordu.

Fakat tüm gözler, gurur içinde yürüyen ağabeylerindeydi.

“Festival için iyi bir av!” dedi bir çiftçi, onlarla beraber sokağa girmiş, öküzünü yürütüyordu..

Brandon ve Braxton gururlandılar.

“Babanızın meclisinin yarısını doyurur o!” dedi bir kasap.

“Nasıl başardınız?” diye sordu bir ayakkabıcı.

İki kardeş birbirlerine baktı ve sonunda Brandon adama sırtıttı.

“İyi bir fırlatış ve korkusuzlukla,” diye yanıtladı kabaca.

“Eğer ormana hiç gitmezseniz,” diye ekledi Braxton, “ne bulacağınızı bilemezsiniz.”

Birkaç adam tezahürata bulundu ve sırtlarına vurdu. Kyra kendine karşı koyup dilini tuttu. Bu insanların onayına ihtiyacı yoktu; o ne yapmış olduğunu biliyordu.

“Yabandomuzunu onlar öldürmedi!” diye bağırdı Aidan içerlemiş bir şekilde.

“Kapa çenen,” diye fısıldadı Brandon ona dönüp. “Bir kelime daha edersen herkese hayvan saldırdığında altına kaçırıldığını anlatırım.”

“Ben öyle bir şey yapmadım!” diye itiraz etti Aidan.

“Sana inanırlar mı dersin?” diye ekledi Braxton.

Brandon ve Braxton gülerlerken, Aidan, sanki ne yapması gerektiğini sorarcasına Kyra'ya baktı. Kız kafasını salladı.

“Boşa çaba sarf etme,” dedi kardeşine. “Gerçek her zaman ortaya çıkar.”

Köprüyü geçerlerken kalabalık güruhu iyice artmıştı; nihayetinde ise kalabalıkla omuz omuza hendeği geçmişlerdi. Kyra alacakaranlık çöktükçe, köprünün başında ve sonunda meşaleler yanarken ve kar hızını artırırken havadaki heyecanın arttığını hissedebiliyordu. İleri baktığında kalbi hızlandı;

babasının bir düzine askeri tarafından sürekli korunan, devasa, kemerli taş geçidi görmüştü. Kapının üzerinde, şimdi kaldırılmış durumda olan, demir kapı vardı. Sivriltilmiş uçları ve kalın parmaklıkları herhangi bir düşmanı dışarıda tutmaya yetecek kadar güçlüydü ve bir boru sesiyle derhal indirilmeye hazır bekliyordu. Geçit neredeyse on metre yüksekliğindeydi ve üzerinde tüm hisarı kaplayan geniş bir platform vardı. Güçlendirilmiş gözetleme yerleri bulunan geniş taş siperler her zaman tetikte kalınmasını sağlıyordu. Volis iyi bir kaleydi ve Kyra burada bulunmaktan her zaman gurur duyardı. Ona daha fazla gurur veren şey ise kalede yaşayan savaşçılardı: Babasının adamları, Escalon'un en iyi savaşçıları, kralın teslim oluşuyla dağıldıktan sonra, babasına mıknaatısla çekiliyormuşçasına, yavaş yavaş Volis'te tekrar toplanıyordu. Birçok sefer babasına krallığını ilan etmesi için baskı yapmıştı, ki bütün halkı da bunu istiyordu; fakat babası belli belirsiz kafasını sallıyor ve bunun kendisinin yöntemi olmadığını belirtiyordu.

Geçide yaklaştıklarında babasının bir düzine kadar adamı atlarıyla dışarı çıktılar. Onlar, kalenin dışındaki, alçak, taş duvarlarla çevrili, geniş, dairesel toprak set olan eğitim alanına doğru at sürerken kalabalıklar da onlara yol açıyordu. Kyra dönüp gidişlerini izledi Kalp atışları hızlanmıştı. Eğitim alanı en sevdiği yerd. Oraya gidip saatlerce çalışmalarını izleyebilirdi. Yaptıkları her hareketi, atlarını sürüş şekillerini, kılıçlarını çekişlerini, mızraklarını savuruşlarını, gürzlerini sallayışlarını dikkatle incelerdi. Bu adamlar, yaklaşan karanlığa ve yağın kara rağmen, hatta festival arifesinde çalışmaya çıkmışlardı. Çünkü kendilerini daha iyi hale getirmek için eğitim yapmak *istemişlerdi*. Çünkü içeride oturup ziyafet çekeceklerine savaş alanında olmayı tercih ederlerdi, tıpkı kendisi gibi. Bunların gerçek halkı olduğunu hissediyordu.

Kyra erkek kardeşleriyle geçide yaklaştığında babasının bir grup adamı daha dışarı çıktı. Bunlar yayandı ve Brandon ve Braxton yabandomuzuyla yaklaşırken kitleler halinde onlara yer açıyorlardı. Hayranlıkla ıslık çaldılar ve etraflarında toplandılar: Bu adamlar iri, kaslı, hiç de kısa olmayan ağabeylerinden de otuz santim daha uzun olan, birçoğu sakallı, bazılarının sakallarına aklar düşmüş, otuz ve kırk yaş civarında, sert adamlardı. Birçok savaş görmüşler, eski krala hizmet etmişler ve krallarının teslim oluş rezilliği yüzünden çok sıkıntı yaşamışlardı. Kendi istekleriyle teslim olmamışlardı. Bu adamlar her şeyi görmüş ve çok fazla etkilenmemiş gibi görünen adamlardı ama yabandomuzu ilgilerini çekmiş gibiydi.

“Onu kendiniz öldürdünüz, öyle mi?” diye sordu içlerinden biri Brandon'a; yaklaşmıştı ve hayvanı inceliyordu.

Kalabalık arttı ve sonunda Brandon ve Braxton durdu. Bu muhteşem adamların övgü ve beğenilerini alıyorlar; ne kadar zor nefes aldıklarını belli etmemeye çalışıyorlardı.

“Biz öldürdük!” dedi Braxton gururla.

“Bir Kara Boynuzlu,” diye bağırdı bir başka savaşçı, yakına gelmişti ve elini hayvanın üzerinde gezdirdiyordu. “Gençliğimden beri bunlardan birini görmemiştim. Bir keresinde birinin öldürülmesine yardım etmişim ama o zaman bir grup adamdık ve iki tanesi parmaklarını kaybetmişti.”

“Görüyorsunuz ya, biz bir şey kaybetmedik,” dedi Braxton kabaca. “Sadece bir mızrak ucu.”

Kyra adamların gülüşü ve avı takdir edişleri karşısında açıkça öfkeden yanıyordu. Bu sırada bir başka savaşçı, liderleri Anvin, yaklaşp hayvanın cesedini yakından inceledi. Diğer adamlar ona yer açmışlardı, ona karşı çok büyük bir saygıları vardı.

Babasının komutanı Anvin Kyra'nın diğer adamlar arasında gözdesiydi. Yalnızca babasına karşı sorumluydu ve tüm bu iyi savaşçılara başkanlık ediyordu. Anvin kendisi için ikinci bir baba gibiydi ve onu kendini bildiği günden beri tanıyordu. Onun da kendisini sevdiğini biliyordu. Ona göz kulak oluyor ve hepsinden önemlisi, ona zaman ayırıyor ve diğer adamlar onunla ilgilenmezken Anvin ona idman teknikleri gösteriyor ve silah kullanmayı öğretiyordu. Hatta birçok kez eğitimlere katılmasına izin vermişti ve kız her seferinde de büyük keyif almıştı. Adamlar arasındaki en sertiydi ama aynı zamanda da sevdiklerine karşı en yumuşak kalplisiydi. Fakat sevmediklerine karşı ise Kyra onlar adına korku duyardı.

Anvin'in yalana karşı neredeyse hiç tahammülü yoktu. Olaylar ne kadar kötü olursa olsun her durumda gerçekleri bilmek isteyen bir yapısı vardı. Çok titiz gözleri vardı ve yabandomuzuna yaklaşıp iki ok yarasını incelerken Kyra da onu dikkatle izledi. Detayları gören bir göze sahipti ve eğer biri gerçeği fark edecekse bu da kendisiydi.

Anvin iki yarayı inceledi, iki küçük ok başı saplandığı yerde duruyor, okların, ağabeyleri tarafından kırılmış olan uçları kendini belli ediyordu. Okları uçlarına çok yakın bir noktadan kırmışlardı. Dolayısıyla bunu herhangi biri fark edemezdi. Fakat Anvin herhangi biri değildi.

Kyra Anvin'in yaraları inceleyişini izledi, gözlerini kısışını gördü ve gerçeği anladığını fark etti. Eğildi, eldivenini çıkarttı, elini gözün içine uzattı ve ok başlarından birini çıkarttı. Kanlı ucu havaya kaldırdı ve yüzünde şüpheli bir bakışla yavaşça oğlanlara döndü.

"Bir mızrak ucu muydu?" diye sordu onaylamaz bir tonla.

Brandon ve Braxton ilk kez endişeli bir hal alırken grupta gergin bir sessizlik oluştu. Yer değiştirdiler.

Anvin Kyra'ya döndü.

"Yoksa bir ok başı mıydı?" diye ekledi. Kyra adamın aklındaki çarkların dönüşünü ve kendi sonuçlarına varmak üzere olduğunu görebiliyordu.

Anvin Kyra'ya doğru yürüdü ve sadağından bir ok çekip elindeki ok başıyla yan yana tuttu. Herkesin görebileceği gibi mükemmel bir benzerlik vardı. O zaman Kyra'ya gururlu ve anlamlı bir bakış attı ve tüm gözler Kyra'ya çevrildi..

"Senin atışındı, değil mi?" diye sordu. Bu sorudan çok bir hüküm gibiydi.

Kız onayladı.

"Öyleydi," diye yanıtladı kısaca. Anvin'i, kendisine hak ettiği saygınlığı verdiği için seviyordu ve sonunda hakkının korunduğunu hissediyordu.

"Ve bu hayvanı öldüren atıştı," diye cümlesini bitirdi Anvin. Bu bir gözlemdi, soru değil ve sesi yabandomuzunu inceledikten sonra, sert ve netti.

"Bu ikisinden başka yara göremiyorum," diye ekledi. Elini hayvanın üzerinde gezdiriyordu. Kulağına gelince durdu. Kulağı dikkatlice inceledikten sonra Brandon ve Braxton'a hor görerek baktı. "Tabii buradaki mızrak ucu sıyrığını yaradan saymıyorsanız!"

Yabandomuzunun kulağını tutup kaldırdı. Savaşçı grubu onlara gülerken Brandon ve Braxton kızardılar.

Babasının ünlü savaşçılarından, Anvin'in yakın arkadaşı, otuz yaşlarında, cılız yüzlü, burnunun üzerinde bir yara izi olan, zayıf ve kısa bir adam olan Vidar öne çıktı. Ufak yapısıyla Vidar savaşçı olmaya uygun değilmiş gibi görünse de Kyra onun bir kaya kadar sağlam olduğunu ve yumruk yumruğa dövüşte ne kadar ünlü olduğunu biliyordu. Kyra'nın tanıdığı en sert adamlardan biriydi ve bir seferinde kendisinin iki katı iki kişiyle güreşip ikisini birden yere sermişti. Birçokları onun bu ufak tefek görüntüsü yüzünden onu kışkırtma hatasına düşmüş ve derslerini zor yoldan almışlardı. Ayrıca o da Kyra'yı kanatlarının altına almıştı ve onu her zaman koruyordu.

"Görünüşe göre ıskalamışlar" dedi Vidar "ve kız da onları kurtarmış. Siz ikinize atış yapmayı kim öğretti?"

Brandon ve Braxton son derece endişeli görünüyordu. Yalanları açığa çıkmıştı ve tek bir kelime dahi edememişlerdi.

"Bir av hakkında yalan söylemek çok rezil bir şeydir," dedi Anvin karamsarca, iki ağabeye dönerek. "Şimdi dökülün. Babanız gerçeği söylemenizi isteyecektir."

Brandon ve Braxton orada duruyor ve kıpırdanıyor. Rahatsız oldukları belli oluyordu ve sanki ne söyleyeceklerini tartışır gibi birbirlerine bakıyorlardı. Kyra'nın hatırladığı kadarıyla ilk defa o ikisinin dili tutulmuştu.

Ağızlarını açıp bir şeyler söylemeye hazırlandıkları sırada aniden yabancı bir ses kalabalığı yarıp geçti.

"Onu kimin öldürdüğü hiç önemli değil," dedi ses. "Artık bizimdir."

Kyra bu kaba, yabancı sestten irkilip, diğerleriyle birlikte sesin geldiği yöne döndüğünde, kızıl zırhları içinde belirgin Lordun Adamlarını görünce karnı burkuldu. Adamlar kalabalığın içinde öne çıkmışlardı ve köylüler onlara yol açıyordu. Açgözlü bakışlarla yabandomuzuna yaklaştılar. Kyra onların bu ödülü, ihtiyaçları olduğu için değil, halkını aşağılamak ve bu gurur kaynağını ellerinden almak için istediklerini gördü. Hemen yanında durmakta olan Leo hırladı; kız elini teskin edici şekilde hayvanın ensesine koydu ve geride kalmasını sağladı.

“Lord Valinizin adıyla,” dedi Lordun Adamı, iri yarı, alçak alınlı, kalın kaşlı ve suratından aptallık akan bir askerdi, “bu yabandomuzuna el koyuyoruz. Tatil festivalinizden bu hediyeniz için size şimdiden teşekkür ediyor.”

Diğer adamlara bir işaret yaptı ve adamlar yabandomuzunu almak üzere hareketlendiler.

Aynı anda aniden Anvin öne çıktı. Vidar da yanındaydı ve adamların yollarını kapatıyorlardı.

Kalabalık afallamış şekilde sessizliğe gömüldü. Lordun Adamlarıyla bugüne kadar kimse bu şekilde yüzleşmemişti; bu yazılı olmayan bir kanundu. Hiç kimse Pandesia’nın gazabını çekmek istemezdi.

“Size kimsenin bir hediye sunduğunu hatırlamıyorum,” dedi, sesi çelik gibi sertti “veya Lord Valinize.”

Kalabalık arttı. Yüzlerce köylü bu gergin açmazı izlemek üzere toplanıyor ve bir çatışma olacağını hissediyorlardı. Aynı zamanda diğerleri geriye çekilmiş iki adamın etrafında yer açmışlardı ve havadaki gerilim daha da artmıştı.

Kyra kalbinin deli gibi çarptığını hissetti. Bilinçsiz bir şekilde yayının kabzasını sıkı, tansiyonun yükseleceğini biliyordu. Her ne kadar savaşmayı ve özgürlüğünü istiyor olsa da halkının Lord Valinin öfkesini çekmeyi göze alamayacağını biliyordu. Bir mucize eseri onları yenseler bile Pandesia İmparatorluğu arkalarında duracaktı. Bir deniz kadar çok bölüklerce askeri oraya getirebilirlerdi.

Fakat aynı zamanda Kyra Anvinle gurur duyuyordu. Bugüne kadar kimse onlara karşı çıkmamıştı; nihayet biri çıkıyordu.

Asker ters bir şekilde Anvin’e bakmaya başladı.

“Lord Valinize meydan okumaya cüret mi ediyorsun?” diye sordu.

Anvin yerini korudu.

“Bu yabandomuzu bize ait, kimse onu size vermiyor,” dedi Anvin.

“O *sizindi*,” diye düzeltti asker, “fakat artık bize ait.” Adamlarına döndü ve “Şu hayvanı alın,” diye emir verdi.

Lordun Adamları yaklaştığı sırada Kyra’nın babasının adamları da ileri çıkıp Anvin ve Vidar’a destek oldu. Elleri silahlarında Lordun Adamlarının yolunu kapatıyorlardı.

Tansiyon çok artmıştı. Kyra, parmak eklemleri beyazlaşana kadar yayını sıkı. Orada dururken korkunç hissetti; bütün bunların sorumlusu kendisiydi, yabandomuzunu öldürmüştü. Çok kötü bir şeyin olacağını hissetti ve bu kötüye işareti köye getirdikleri için ağabeylerine lanet etti, özellikle de Kış Ayında. Tuhaf şeyler hep tatil zamanları, ölümlerin bir dünyadan diğerine geçebildiği söylenen mistik zamanlarda gerçekleşirdi. Ağabeyleri neden ruhları bu şekilde kışkırtmışlardı ki?

Adamlar çarpışmaya hazırlandığı sırada, babasının adamları kılıçlarını çekmek üzereyken ve hepsi de kan dökülmesine bu kadar yakinken, otoritenin sesi havayı deldi ve sessizlikte gürledi.

“Av kızındır!” dedi ses.

Ses çok yüksekti, özgüvenle doluydu, dikkatleri yönetiyordu ve ses Kyra’nın dünyadaki her şeyden çok hayran olduğu ve saygı duyduğu bir sestti; babasının sesi. Komutan Duncan.

Babası yaklaşırken tüm gözler ona çevrildi. Kalabalık ona yol açıyor ve saygı gösterisinde bulunuyordu. Orada duruyordu. Diğerlerinin iki katı kadar uzun, diğerlerinin iki katı genişlikte omuzlara sahip, aklar düşmüş dağınık kahverengi sakal ve uzunca kahverengi saçlı, omuzlarında bir kürk taşıyan, belinde iki uzun kılıç ve sırtında da bir mızrak asılı, dağ gibi bir adamdı. Göğüsünde hanedanın simgesi olan bir ejderha oyması olan Volis siyahı olan bir zırhı vardı. Silahları birçok

savaştan deneyimini yansıtan çentikler ve çiziklerle doluydu. Korkulması gereken bir adamdı. Hayran olunması gereken bir adamdı. Ve herkesin adil ve dürüst olduğunu bildiği bir adamdı. Sevilen ve hepsinden ötesi, saygı duyulan bir adam...

“Bu Kyra’nın avı,” diye tekrarladı. Ağabeylerine hoşnutsuz şekilde bir baktıktan sonra Lordun Adamlarını görmezden gelerek Kyra’ya döndü. “Bu avın kaderine karar verecek olan odur.”

Kyra babasının sözleri karşısında şoke olmuştu. Bunu hiç beklemiyordu. Böylesine bir sorumluluğu ona yüklemesini ve böylesine ağır bir karar verme işini ona bırakmasını hiç beklemiyordu. Bu kararın sadece bir yabandomuzuyla ilgili olmadığını; aynı zamanda halkının da kaderiyle ilgili olduğunu her ikisi de çok iyi biliyordu.

Her iki tarafta da gergin askerler, elleri kılıçlarında bekliyordu. Ve onun vereceği tepkiyi bekleyen, ona dönük yüzlere baktığında, az sonra yapacağı seçimin, az sonra söyleyeceği sözlerin hayatında yaptığı en önemli seçim ve en söylediği önemli sözler olacağının farkındaydı.

BÖLÜM DÖRT

Merk yönünü Beyaz Orman'a çevirip, orman yoluna doğru indi ve hayatını gözden geçirdi. Kırk yılı oldukça zor geçmişti. Daha önce hiç etrafındaki güzelliğe hayran olmak için orman yoluna girmemişti. Ayaklarının altında çıtırdayan ve asasıyla yumuşak orman zeminine vurdukça sesleri belirginleşen beyaz yapraklara baktı. Yürümeye devam ettiği sırada yukarıya baktı ve parlayan beyaz yaprakları, parlak kırmızı dalları ile sabah güneşi altında pırıl pırıl görünen Aesop ağaçlarının güzelliğine daldı. Yapraklar dökülüyor ve kar yağıyormuş gibi bir görüntü oluşturunuyordu. Hayatında ilk defa gerçekten bir huzur hissetti.

Ortalama boyu ve yapısı, koyu siyah saçları, hiçbir zaman tıraş görmemiş yüzü, geniş çenesi, uzun ve çıkık elmacık kemikleri ve altlarında halkalar olan büyük siyah gözleriyle Merk her zaman sanki günlerdir uyumamış gibi görünür ve her zaman da öyle hissederdi. Fakat şimdi, nihayet artık dinlenmiş hissediyordu. Burada, Escalon'un kuzeybatı köşesindeki Ur'da kar yoktu. Isı okyanus üzerinden geliyordu ama oradan bir günlük mesafede, batıda, daha ılıman bir havayı garanti ediyor ve yaprakları rengârenk tonlara boyuyordu. Ayrıca Merk'in de geçici de olsa sadece bir pelerinden başka bir şey giymemesini sağlıyor ve Escalon'da sıkça yaptıkları gibi dondurucu rüzgârlardan korunmaya çalışmasına gerek bırakmıyordu. O hala bir zırh giyiyor olmak yerine pelerin giyiyor, bir kılıç yerine bir asa taşıyor ve düşmanlarını hançerlemek yerine yapraklara vuruyor olmanın üzüntüsünü yaşıyordu. Bunlar kendisine tamamen yeniydi. Hep olmak için can attığı bu yeni kişi olmanın nasıl bir his olduğunu anlamaya çalışıyordu. Huzurluydu fakat çok da garipti. Sanki olmadığı biri gibi davranıyor gibi hissediyordu.

Merk bir gezgin, bir keşiş değildi; huzur dolu bir adam ise hiç değildi. Kanında hala savaşçılık vardı ve sıradan bir savaşçı değil; kendi kuralları olan ve hiç savaş kaybetmemiş bir savaşçıydı. Savaşını atlı mızrak dövüş alanlarından, sık gitmeyi sevdiği tavernaların arka sokaklarına taşımaktan korkmamış bir adamdı. Bazılarının paralı asker dediği tipte biriydi. Bir suikastçi. Kiralık katil. Bazısı çok da onur verici olmayan birçok adı vardı fakat Merk etiketlere veya başkalarının düşüncelerine önem veren biri değildi. Önem verdiği tek şey en iyilerden biri olduğu konuydu.

Merk, rolüne uygun şekilde, birçok kez, kendi isteğiyle isim değiştirmişti. Babasının ona verdiği ismi sevmiyordu. Aslında babasını da sevmiyordu ve başkasının ona yapıştırdığı bir isimle hayatını geçirecek biri değildi. Merk kendine verdiği son isimdi ve bunu seviyordu. Şimdilik! İnsanların ona nasıl seslendiğini hiç umursamazdı. Hayatta önem verdiği iki şey vardı: hançerinin ucu için mükemmel noktayı bulmak ve ona yeni çıkmış altınla ve bundan çok miktarlarda, ödeme yapan iş verenleri.

Merk daha genç yaşında bir yeteneği olduğunu fark etmişti. Yaptığı şeyde başkalarından çok üstteydi. Ağabeyleri, babaları ve tüm ünlü ataları gibi, en iyi zırhları kuşanan, en iyi çeliği kullanan, atlarını şaha kaldıran, tumturaklı saçlarıyla bayraklarını dalgalandıran ve hanımlar ayaklarına çiçekler fırlatırken turnuvaları kazanan, gururlu ve soylu şövalyelerdi. Kendileriyle daha fazla gurur duyamazlardı.

Merk ise şatafattan ve ilgi odağı olmaktan nefret ederdi. Bu şövalyeler öldürmek konusunda çok yeteneksiz ve oldukça etkisiz görünüyorlardı. Merk'in hiçbirine saygısı yoktu. Şövalyelerin çok istediği itibar, nişanlar, bayraklar veya armalara da ihtiyacı yoktu. Bunlar, gerçekten önemli şeyleri eksik olan insanlara göreydi: bir insanın canını, hızla, sessizce ve etkili bir şekilde alma becerisi. Aklında, konuşulacak başka hiçbir şey yoktu.

Gençliğinde, kendileriyle uğraşılacak ve kendini savunamayacak kadar küçük olan arkadaşları, onun kılıç konusunda sıra dışı biri olduğunu bildiklerinden ona gelirlerdi ve o da arkadaşlarını korumak için ücret alırdı. Merk olaya karıştığında arkadaşlarını rahatsız eden kabadayılar bir daha asla onlarla uğraşamazdı. Maharetleri hakkındaki konuşmalar hızla yayıldı ve Merk daha fazla ödeme aldıkça öldürme yetenekleri de daha fazla gelişti.

Merk bir şövalye, ağabeyleri gibi ünlü bir savaşçı olabilirdi. Fakat o karanlıklarda çalışmayı tercih etmişti. Onu ilgilendiren tek şey kazanmak ve öldürme yetkinliğiydi. O harika silahlar ve ağır zırhlar kuşanmış şövalyelerin hiçbirinin, kendisi, sadece deri bir bluz giyen ve keskin bir hançeri olan, bir adam, kadar hızlı veya etkili şekilde öldüremeyeceklerini fark etmişti.

Yaprakları dürterek yürümeye devam ettiği sırada ağabeyleriyle tavernada olduğu sırada rakip şövalyelerle kılıçların çekildiği bir geceyi hatırladı. Ağabeylerinin etrafı sarılmıştı ve sayıca azlardı. Tüm o süslü şövalyeler seremoniyle uğraşırken Merk bir an bile tereddüt etmemiş, Hançerini çekip meydana fırlamış ve daha adamlar kılıçlarını bile çekmeden boğazlarını kesivermişti.

Ağabeyleri, hayatlarını kurtardığı için ona teşekkür edecekleri yerde aksine ondan uzaklaşmışlardı. Ondan korkmuşlar ve onu hor görmüşlerdi. Yaptıkları karşında gördüğü minnettarlık buydu ve ihanet Merk'i her şeyden çok yaralamıştı. Onlarla arasındaki uçurum genişlemişti; tüm o soyluluk ve şövalyelikle arasındaki uçurum genişlemişti. Bütün bunlar ona göre bir riyakârlık, bir bencillikti. Onlar o parlak zırhları ile yürüyüp gidebilir ve kendisini hor görebilirlerdi; ama orada olmasa ve hançeri olmasa o gün arka sokakta ölü yatıyor olurlardı.

Merk yürüdü, yürüdü. İç çekiyor ve geçmişini unutmaya çalışıyordu. Düşündükçe yeteneğin kaynağını hiçbir zaman gerçekten anlamadığını fark etti. Belki hızlı ve çevik oluşundan, belki elleri ve bileklerini çok hızlı kullanabiliyor olmasından, belki insanların ölümcül noktalarını bulmakta özel bir yeteneği olduğundan, belki ileri gitmekten ve başkalarının korktuğu son darbeyi vurmaktan hiçbir zaman tereddüt etmemiş oluşundan, belki hiçbir zaman iki kez saldırmak zorunda kalmamış oluşundan veya belki de doğaçlama yapabiliyor oluşundandı. O an elinde ne varsa öldürme aracı olarak kullanabilirdi, bir telek, bir çekiç veya yaşlı bir köpek. Başkalarından daha kurnazdı, şartlara daha kolay uyum sağlıyordu ve hızlı koşuyordu; ölümcül kombinasyon.

Büyüdükçe, tüm o gururlu şövalyeler kendisinden iyice uzaklaştılar, kendi aralarında onunla dalga geçtiler (hiç kimse yüzüne karşı onunla dalga geçemezdi). Fakat şimdi, hepsi yaşlanıp güçleri tükendiğinde ve onun üzü yayıldığında, kralların listesinde artık onun adı vardı ve diğerleri tamamen unutulmuştu. Ağabeylerinin hiçbir zaman anlamadığı kralları kral yapanın *şövalyelik* olmadığıydı. Korkunç, acımasız şiddet, korku, düşmanları birer birer yok etmek, kimsenin yapmak istemeyeceği dehşet verici öldürme, işte bunlar kral yapardı. Ve bir kralın yapılmasını istediği *gerçek* bir iş olduğunda o aranan isimdi.

Asasının her darbesiyle Merk her bir kurbanını hatırlıyordu. Kralın, en büyük düşmanlarını öldürmüştü; daha önce basit suikastçılar, eczacılar ve kışkırtıcı kadınlar göndermişlerdi fakat o zehir kullanmamıştı. En kötüsü, sadece bir şey söylemek için öldürmek istediklerinde de ona ihtiyaçları vardı. Dehşet verici bir şey, herkesin görebileceği bir şey; herkesin bir sonraki gün doğumunda göreceği şekilde ve herkesin krala karşı çıkanın başına ne geleceğini anlayabileceği şekilde, göze saplanmış bir hançer, bir meydana bırakılmış darmadağın bir ceset, pencereden asma...

Eski kral Tarnis krallığını teslim edip kapıları Pandesia'ya açtığında Merk çok kötü hissetmişti. Hayatında ilk defa amaçsız kalmıştı. Hizmet edecek bir kral olmayınca akıntıya kapılmış gibi hissetmişti. İçinde uzun zamandır gelişmekte olan bir şey su yüzüne çıkmış ve anlamadığı bir sebepten hayatı sorgulamaya başlamıştı. Tüm hayatı boyunca ölüme takıntılıydı; öldürmek, can almak... Kendisi için bu kolay hale gelmişti; çok kolay... Fakat şimdi içinde bir şeyler değişmişti; sanki ayağının altındaki zemini zor hissediyor gibiydi. Hayatın ne kadar kırılğan olduğunu, birinin elinden ne kadar kolay alınabildiğini ilk elden biliyordu fakat şimdi onu korumayı merak etmeye başlamıştı. Hayat çok kırılğandı; o halde onu korumaya çalışmak can almaktan daha büyük bir meydan okuma olmaz mıydı?

Ve kendisine rağmen merak etmeye başladı: Başkalarından çekip aldığı bu şey neydi?

Merk kendisiyle yaptığı bu akıl yürütmeye neyin başladığını bilmiyordu ama bu kendisini çok rahatsız hissetmesine sebep olmuştu. İçinde bir şey su yüzüne çıkmıştı, büyük bir mide bulantısıyla birlikte öldürmekten iğrenmeye başladı; bir zamanlar zevk aldığı öldürme işine karşı şimdi büyük bir tikslenme geliştirmişti. Bütün bunları tetikleyen tek bir şey olmasını diledi, belki de öldürdüğü

belirli biri; ama yoktu. Bir anda belirivermişti, hiçbir sebep olmadan ve bugüne kadarki en rahatsız edici olan şeydi.

Diğer paralı askerlerin aksine Merk sadece inandığı sebepler varsa işi alırdı. Hayatının daha sonraki dönemlerinde, yaptığı işte çok iyi olmaya başladığı, ödemeler çok büyük meblağlara ulaştığı, ondan istekte bulunan insanlar aşırı önemli kişiler olmaya başladığı zaman çizgileri bulanıklaşmış ve öldüreceği kişinin bir hatasının olup olmaması çok da önemli gelmemeye başlamıştı, hatta hiç önemli değildi. Onu rahatsız eden şey de buydu.

Merk'in içinde yaptığı her şeyi geri alabilmek ve diğerlerine değişebileceğini gösterebilmek için çok güçlü bir de istek gelişmişti. Geçmişini silip atmak, yaptığı her şeyi geri almak ve tövbekâr olmak istiyordu. Bir daha öldürmeyeceğine dair kendi kendine yemin etti. Bir daha kimseye bir fiske bile vurmamak, günlerinin geri kalanını Tanrıdan bağışlanma dileyerek geçirmek ve daha iyi bir insan olmak için... Ve onu esasının her bir tıklamasıyla birlikte yürüdüğü bu orman yoluna getiren şeyde buydu.

Merk beyaz yapraklarla parlayan orman yolunun ilerde yükselip sonra tekrar alçaldığını gördü ve ufukta tekrar Ur Kulesini aradı. Hala bir işaret yoktu. Bu yolu onu eninde sonunda oraya götürecekti; bu kutsal yolculuk aylardır onu çağırıyordu. Çocukluğundan beri Gözcüler hikâyesi onu büyülemişti. Yarı insan yarı başka bir şey olan, iki ayrı kule, kuzeybatıda Ur Kulesi ve güneydoğuda Kos Kulesinde yerleşmiş olan, gizli bir keşiş/şövalye tarikatının hikâyesi... Bu tarikatın görevi Krallığın en değerli kutsal emanetini korumaktı: Ateş Kılıcı. Ateş Duvarını hala ayakta tutan da bu Ateş Kılıcı efsanesiydi. Elbette hiç kimse kılıcın hangi kulede tutulduğunu bilmiyordu. Bu yalnızca kadim Gözcüler tarafından bilinen, çok sıkı saklanan bir sırdı. Herhangi bir şekilde alınır veya çalınırsa Ateş Duvarı sonsuzluğa gömülebilir ve Escalon tehlikelere açık hale gelebilirdi.

Kulelerde gözcülük yapmanın, eğer Gözcüler size Kabul ederse, yüce bir iş, kutsal ve onurlu bir görev olduğu söylenirdi. Merk çocukluğundan beri Gözcülerin hayalini kurardı. Gece yatağına yattığında, onların arasına katılmanın nasıl bir şey olacağını merak ederdi. Kendini soyutlanmışlık, hizmet ve tefekkür içinde kaybetmek istiyordu ve bunun için bir Gözcü olmaktan daha iyi bir yol düşünülemezdi. Merk hazır olduğunu hissetti. Deriyi zincir zırha tercih etmişti. Asayı da kılıca ve hayatı boyunca ilk defa tam bir ay boyunca hiç kimseyi öldürmemiş veya bir ruha zarar vermemişti. İyi hissetmeye başlıyordu.

Merk küçük bir tepeye ulaştığında, günlerdir olduğu gibi umutla etrafına bakındı; bu tepe belki de Ur Kulesini görmesini sağlayacaktı. Fakat hala hiçbir şey yoktu, sadece göz alabildiğine uzanan bir orman vardı. Yine de artık yaklaşmış olduğunu biliyordu; günlerce yürüyüşünün ardından kule o kadar da uzakta olamazdı.

Merk yolun aşağısına doğru devam etti, dibe doğru inerken orman sıklaştı ve yolun sonunda yolu kapatan, devrilmiş devasa bir ağaçla karşılaştı. Durup ağacı incelemeye başladı. Büyüklüğüne hayran olmuştu. Etrafından nasıl dolanacağını düşünüyordu.

“Yeteri kadar uzak dedim,” dedi kötücül bir ses.

Merk sesteki karanlık amacı hemen sezdi. Üzerinde uzman olduğu bir konuydu ve bundan sonra ne olacağını anlaması için arkasına dönüp bakmasına bile gerek yoktu. Etrafındaki yaprakların hışırdadığını duydu. Ormanın dışından, sesle uyumlu yüzler belirmeye başladı; hepsi de birbirinden umutsuz görünümlü haydutların yüzleri. Hiçbir sebep yokken insan öldürebilecek adamların yüzler. Her hafta rastgele ve amaçsız şiddet uygulayan, sıradan hırsızlar ve katiller. Merk'in gözünde bunlar aşağılığın da aşağılığıydı.

Merk etrafının sarılmış olduğunu gördü ve tuzağa düşmüş olduğunu anladı. Çaktırmadan etrafına bir göz attı. Eski içgüdüleri uyanıyordu. Adamların sekiz kişi olduklarını saydı. Hepsinin eline hançerler vardı. Paçavralar giyen bu kirli yüzü, kirli elli, pis parmaklı, tıraşsız yüzü adamların hepsinde de günlerdir hiçbir şey yemediklerini belli eden umutsuz bir bakış vardı. Ayrıca sıkılmışlardı.

Haydutların lideri yaklaştığında Merk gerildi; fakat ondan korktuğu için değil, istese onu öldürebilirdi, hatta hepsini birden gözünü kırpmadan öldürebilirdi. Onu geren şey şiddet uygulamak zorunda kalma olasılığıydı. Her ne pahasına olursa olsun yeminine sadık kalmaya kararlıydı.

“Ne yakaladık?” diye sordu biri, Merk’e yaklaştı, etrafında dolanıyordu.

“Rahibe benziyor,” dedi bir diğeri, sesi alaycıydı. “Fakat o çizmeler uymuyor.”

“Belki de kendini asker zanneden bir keşiştir,” deyip güldü biri.

Hepsi kahkaha atmaya başladı. Aralarından, kırklarında, ön dişlerinden biri eksik olan, hödük tipli biri berbat kokan nefesiyle Merk’e yaklaştı ve omzunu dürttü. Eski Merk olsa bunun yarısı kadar bile yaklaşan birini anında öldürmüş olurdu.

Fakat yeni Merk daha iyi bir adam olmaya kararlıydı, şiddetten uzaklaşmaya kararlıydı, her ne kadar şiddet onu terk etmek istemiyor görünse bile. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kendini sakin olmaya zorluyordu.

Şiddete asla başvurma, diye kendi kendine tekrarladı.

“Ne yapıyor o keşiş öyle?” diye sordu biri. “Dua mı ediyor?”

Hepsi yeniden kahkahaya boğuldu.

“Tanrın sana yardım etmeyecek adamım!” dedi biri.

Merk gözlerini açtı ve salakça konuşana gözlerini dikti.

“Size zarar vermek niyetinde değilim,” dedi sakince.

Kahkahalar arttı. Öncekinden daha da yüksek sesle gülüyorlardı. Merk, sakin kalmanın ve şiddete başvurmanın hayatında yaptığı en zor iş olduğunu fark etti.

“Ne kadar da şanslıyız!” diye yanıtladı biri.

Tekrar güldükleri sırada liderleri Merk’in yüzünün dibine kadar yaklaşıncı hepsi birden sustular.

“Fakat kim bilir,” dedi, sesi ciddiye. O kadar yakındı ki Merk nefesinin iğrenç kokusunu alabiliyordu, “bizim sana zarar verme niyetimiz vardır.”

Merk’in arkasından gelen bir adam kalın kolunu onun boğazına doladı ve sıkmaya başladı. Boğulur gibi olduğunu hisseden Merk zorlukla nefes aldı. Adamın kolu ona acı verecek kadar sıkıyordu ama nefesini kesmeye yeterli değildi. Anlık refleksi arkasına uzanıp adamı öldürmek olurdu. Bu çok kolay olurdu; adamın kolunu gevşetmesi için ön kolda mükemmel bir basınç noktası biliyordu. Fakat kendini hiçbir şey yapmamak için zorladı.

Bırak gitsinler, dedi kendi kendine. *Aşağılanmaya giden yol bir yerden başlamak zorunda.*

Merk haydutların liderine döndü.

“İstediğiniz neyim varsa alın,” dedi Merk zorlukla nefes alarak. “Alın ve yolunuza gidin.”

“Peki ya alır ve burada durmaya devam edersek?” diye yanıtladı liderleri.

“Sana kimse neyi alıp neyi alamayacağımız sormuyor adamım,” dedi bir diğeri.

İçlerinden biri öne çıktı ve açgözlü ellerini, dünyada kalan birkaç kişisel eşyasında gezdirerek Merk’in belini yokladı. Eller sahip olduğu her şeyi ararken Merk kendini sakin kalmaya zorladı. Sonunda iyi kalite gümüş hançeri, en sevdiği silahına ulaştılar. Merk hala acı içindeydi ve hiçbir tepki vermedi.

Bırak gitsin, dedi kendi kendine.

“Bu nedir?” diye sordu biri. “Bir hançer mi?”

Merk’e ters ters baktı.

“Ne tarz bir keşiş böyle bir hançer taşır?” diye sordu biri.

“Ne yapıyorsun adamım, ağaçları mı oyuyorsun?” diye sordu diğeri.

Hepsi güldüler ve Merk, daha ne kadarına katlanabileceğini merak ederek dişlerini sıkı.

Hançeri alan adam durdu, Merk’in bileğine baktı ve kolunu sıyırdı. Merk bulacakları şeye karşı kendini hazırladı.

“Bu nedir?” diye sordu haydut, bileğini tutmuş, havaya kaldırmış inceliyordu.

“Bir tilkiye benziyor,” dedi biri.

“Bir rahibin tilki dövmesiyle ne işi olur?” diye sordu diğeri.

İnce uzun, kısl saçlı bir diğeri öne çıkıp bileğini yakaladı ve daha yakından incelemeye başladı. Bileğini bıraktıktan sonra Merk’e şüpheci gözlerle bakmaya başladı.

“Bu bir tilki değil size aptallar,” dedi adamlarına. “Bu bir kurt. Kralın adamının simgesi, bir paralı asker.”

Merk adamın suratının dövmesine baktığında kızardığını hissetti. Kim olduğunun ortaya çıkmasını istemiyordu.

Haydutların hepsi sessizce ona bakıyorlardı ve Merk ilk defa yüzlerinde bir tereddüt hissetti.

“Bu katillerin tarikatı,” dedi biri, sonra ona döndü. “Bu işareti nasıl aldın adamım?”

“Büyük ihtimalle kendi kendine yapmıştır,” diye yanıtladı biri. “Yolları daha güvenli hale getiriyordur.”

Lider Merk’in boğazını tutan adamına başıyla işaret etti ve adam Merk’in boğazını bıraktı. Merk rahatlamıştı, derin nefes aldı. Fakat liderleri uzanıp Merk’in boğazına bir bıçak dayadı. Merk o gün orada ölüp ölmeyeceğini merak etti. Bütün yaptıklarının kefareti bu şekilde mi ödeyecekti? Ölmeye hazır olup olmadığını merak etti.

“Cevap ver,” diye kükredi liderleri. “Onu kendine sen mi yaptın adamım? Bu işareti almak için en az yüz adam öldürmen gerektiğini söylerler.”

Merk nefes aldı ve takip eden uzun sessizlik içinde ne demesi gerektiğini düşündü. Sonunda içini çekti.

“Bin,” dedi.

Lider afallamış, kafası karışmış durumdaydı.

“Ne dedi?” diye sordu.

“Bin adam,” diye açıkladı Merk. “Dövmeyi ancak bu şekilde alabilirsin ve bu dövme Kral Tarnis’in bizzat kendisi tarafından verildi.”

Hepsi gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Şoke olmuşlardı. Ormana uzun bir sessizlik çöktü. O kadar sessizdi ki, Merk böceklerin kanat seslerini duyabiliyordu. Şimdi ne olacağını merak etti.

Biri histerik bir şekilde gülmeye başladı ve diğerleri de ona katıldı. Merk orada dururken, güldüler ve kahkahalara boğuldular; hayatlarında duydukları en komik şey olduğunu düşünüyorlardı.

“Bu iyiydi, adamım,” dedi biri. “Bir keşif olduğun kadar iyi bir yalancısın.”

Liderleri bıçağını boğazına doğru bastırdı; kanatmaya başlayacak kadar sert bastırıyordu.

“Bana cevap ver, dedim sana,” diye tekrarladı liderleri. “Gerçek bir cevap. Ölmek mi istiyorsun adamım?”

Merk durdu; acıyı hissediyor ve soru üzerine düşünüyordu. Sorunun cevabını gerçekten düşünüyordu. Ölmek mi istemişti? Bu güzel bir soruydu ve haydudun düşündüğünden çok daha derin bir soruydu. Cevabı düşündükçe, ciddi şekilde kafa yordukça, bir parçasının ölmek istediğini fark etti. Hayattan yorulmuştu, ölümüne yorulmuştu.

Merk beklediği sürede ölmeye henüz hazır olmadığını fark etti. Şimdi değil. Bugün değil. Yeniden başlamaya hazır olduğu zaman değil. Hayattan zevk almaya başlamışken olmazdı. Değişmek için bir şans istemişti. Kulede hizmet etmek için bir şans; bir Gözcü olmak için.

“Hayır, aslında istemiyorum,” diye yanıtladı Merk.

En sonunda kendisini esir alan adamın gözlerinin içine baktı. İçinde bir çözülme oluşmaya başlamıştı.

“Ve bu yüzden,” diye devam etti, “Size tek bir şans veriyorum, hepinizi öldürmeden önce tek bir şans.”

Lider kaşlarını çatıp saldırıya geçmeden önce herkes şok içinde sessizce ona baktı.

Merk bıçağın boğazını kesmeye başladığını hissetti ve içinden bir şey denetimi ele aldı. Bu onun profesyonel tarafıydı. Tüm hayatı boyunca eğitti ve daha fazlasına katlanamayacak olan tarafı. Bu yeminini bozmak anlamına geliyordu ama artık umurunda değildi.

Eski Merk hızla geri döndü; sanki hiç gitmemiş gibi ve göz açıp kapayana kadar kendini katil halinde buldu.

Merk odaklandı ve rakiplerinin tüm hareketlerini, tüm seğirmelerini, tüm basınç noktalarını ve tüm kırılganlıklarını gördü. Onları öldürme arzusu her yanını eski bir dost gibi sardı ve Merk onun kontrolü ele almasına izin verdi.

Şimşek kadar hızlı bir şekilde Merk liderin bileğini yakaladı, parmağını basınç noktasına koydu ve kırana kadar bastırdı. Hançerin yere düşüşüyle birlikte atılarak hançeri yerden aldı ve adamın boğazını boydan boya kesti.

Liderleri yüzüstü yere devrilmeden önce son bir kez afallamış bir şekilde ona baktı.

Merk yüzünü diğerlerine döndüğünde, hepsi ağızları bir karış açık, donakalmış, ona bakıyordu.

Şimdi gülme sırası Merk'teydi. Karşısındakilere bakarken az sonra olacakların tadını çıkartıyordu.

“Bazen, çocuklar,” dedi, “sataşmak için çok yanlış bir adamı seçersiniz.”

BÖLÜM BEŞ

Kyra kalabalık köprünün ortasında durdu. Tüm gözlerin ona baktığını ve yabandomuzu hakkında vereceği kararı beklediğini hissediyordu. Yanakları kızardı. İlgi odağı olmayı istememişti. Babasının onu bu şekilde onurlandırması yüzünden onu daha fazla seviyordu artık, hatta içinde çok büyük bir gurur hissetti, özellikle de bu kararı onun inisiyatifine bırakmış olması nedeniyle.

Fakat aynı zamanda çok büyük bir de sorumluluk hissediyordu. Her ne karar verirse tüm halkının kaderini etkileyeceğini biliyordu. Pandesialılar'dan ne kadar nefret etse de halkını, kazanamayacakları bir savaşın içine sürüklemek de istemiyordu. Fakat bir yandan da geri adım atmak, Lordun Adamlarını cesaretlendirmek, halkını küçük düşürmek ve zayıf göstermek istemiyordu, özellikle de Anvin ve diğerlerinin gözü pek karşı koyuşlarından sonra.

Babasının bu kararı kendisine bırakmakla ne kadar bilgece davrandığını fark etti. Kararın Lordun Adamlarına değil, halkına ait görünmesini sağlamış ve yalnızca tek bir hareketle halkının itibarını korumuştur. Ayrıca babasının bu kararı kendisine bir sebeple verdiğini fark etti: Bu durumun, her iki tarafın da itibarını koruması için dışarıdan bir fikri gerektirdiğini biliyor olmalıydı ve babası onu seçmişti. Çünkü buna kendisi uygundu, babası onun aceleci olmadığını ve yatıştırıcılığın sesi olabileceğini biliyordu. Konu üzerine daha fazla düşündükçe babasının neden onu seçtiğini daha iyi anladı; bir savaş kışkırtmak istemiyordu. Bu karar için Anvin'i de seçebilirdi ama halkını bir savaştan uzak tutmak istemişti.

Sonunda bir karara vardı.

“Bu yaratık lanetli,” dedi küçümseyerek. “Erkek kardeşlerimi öldürecekti. Dikenli Orman'dan geldi ve Kış Ayı arifesinde öldürüldü, avlanmanın yasak olduğu günde. Onu kapımıza kadar getirmek bir hataydı, vahşi doğada, ait olduğu yerde çürümeye bırakılmış olması gerekirdi.”

Alaycı bir şekilde Lordun Adamlarına döndü.

“Onu Lord Valinize götürün,” dedi gülümseyerek. “Bize iyilik yapmış olursunuz.”

Lordun Adamları bakışlarını ondan yaratığa çevirdiler ve yüz ifadeleri bir anda değişti. Sanki çürük bir şey ısırmış gibi, artık onu istemiyormuş gibi bir halleri vardı.

Kyra Anvin ve diğerlerinin onaylar şekilde ve minnetle ona baktığını gördü, en önemlisi de babası da aynı şekilde bakıyordu. Başarmıştı. Halkının itibarını korumuş, onları savaşa girmekten korumuş ve aynı zamanda Pandesia ile alay etmeyi de başarmıştı.

Ağabeyleri yabandomuzunu yere bıraktı ve hayvan gümbürtüsüyle karların üzerine düştü. Mütevazı bir şekilde geri çekildiler. Omuzlarının acıdığı çok belli oluyordu.

Şimdi tüm gözler, orada öylece, ne yapacağını bilemeden duran, Lordun Adamlarına dönmüştü. Kyra'nın sözleri onları derinden etkilemişti. Artık yaratığa sanki dünyanın bağırsaklarından çekilip alınmış iğrenç bir şeymiş gibi bakıyorlardı. Onu artık istemedikleri çok belliydi. Yaratık artık onların olsa da ona karşı isteklerini kaybetmiş gibi görünüyorlardı.

Uzun ve gergin bir sessizliğin ardından komutanları adamlarına yaratığı almalarını işaret etti ve sonra kaşları çatık şekilde arkasını dönüp oradan uzaklaşmaya başladı; kurnazlıkla yenildiğini düşünüyormuş gibi, açıkça rahatsız bir hali vardı.

Kalabalık dağılmaya başladı, gerilim azaldı ve ortama bir rahatlık hissi hâkim oldu. Babasının birçok adamı onaylayan tavırlarla ona yaklaşıp omzuna ellerini koyuyordu.

“İyi işti,” dedi Anvin, onaylar bir tavırla ona bakıyordu. “Bir gün iyi bir yönetici olacaksın.”

Köy halkı kendi işlerine döndü, koşuşturma hali geri geldi, gerilim dağıldı ve Kyra dönüp babasının gözlerini aradı. Babası birkaç adım ötede duruyor ve ona bakıyordu. Konu kendisi olunca, adamlarının önünde her zaman kapalı kutu halinde olan babası bu kez de farklı değildi; yüzünde ilgilenmez görünen bir ifade vardı fakat kafasını çok hafif bir şekilde salladı. Kyra bunun, onaylamaya dair bir jest olduğunu biliyordu.

Kyra dönüp Anvin ve Vidar'ın mızraklarını kuşandıklarını gördü ve kalp atışları hızlandı.

“Size katılabilir miyim?” diye sordu Anvin’e, babasının diğer adamları gibi onların da eğitim alanına gittiğini biliyordu.

Anvin gergin bir şekilde babasına baktı; onay vermeyebileceğini biliyordu.

“Kar yağışı artıyor,” diye cevapladı Anvin sonunda, tereddütle. “Ayrıca gece de çökmek üzere.”

“Ama bu size durdurmuyor,” diye karşılık verdi Kyra.

Anvin gülümsedi.

“Haklısın, durdurmuyor,” diye itiraf etti.

Babasına tekrar bir bakış attı. Kyra da dönüp babasına baktı ve dönüp içeri girmeden önce kafasını salladığını gördü.

Anvin içini çekti.

“Büyük bir ziyafet hazırlıyorlar,” dedi. “Sen de katılsan daha iyi olur.”

Kyra kokuyu alabiliyordu. Kızartılmakta olan lezzetli etlerin kokusu her yanı sarmıştı ve ağabeylerinin, festival için acele içinde koşturan düzinelerce köylüyle birlikte dönüp içeri girdiklerini gördü.

Fakat Kyra dönüp özlemle Alana baktı, eğitim alanına.

“Yemek bekleyebilir,” dedi. “Eğitim beklemez. Gelmemeye izin verin.”

Vidar gülümsedi ve kafasını salladı.

“Bir kız olduğunu ve savaşçı olmadığını biliyorsun değil mi?” diye sordu Vidar.

“İkisi birden olamaz mıyım?” diye yanıtladı.

Anvin uzunca iç geçirdi ve sonunda kafasını salladı.

“Baban derimi yüzer,” dedi.

Fakat sonra kafasını eğdi.

“Hayır’ı cevap olarak Kabul etmeyeceksin,” dedi “ve adamlarımın yarısından fazlasından daha yürekliisin. Bir kişi daha işimize yarar sanırım.”

*

Kyra karlı alanda koşarak ve her zamanki gibi yanında Leo’yla birlikte, Anvin, Vidar ve babasının birkaç adamını takip etti. Kar yağışı artıyordu ama umurunda değildi. Savaşçıların Geçidinin, eğitim alanının alçak taş duvarlarını kesen, alçak, kemerli geçidin önünden her geçişinde olduğu gibi yine içinde bir özgürlük duygusu ve neşe hissetti. Gökyüzü açılırken derin bir nefes aldı ve dünyadaki her yerden çok sevdiği alana koştu. Alçaklı yüksekli yeşil bayırları şimdi karla kaplıydı. Düzensiz taş duvarlar, belki de beş yüz metre uzunluk ve genişliğindeki bu alanın her tarafını çeviriyordu. Adamları eğitim yapar, atlarıyla çapraz koşular yapar, mızraklarını kullanır, uzak hedeflere nişan alır kendilerini daha iyi hale getirirlerken görünce her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu hissetti. Onun için bu hayatın amacıydı.

Eğitim alanı yalnızca babasının adamlarına ayrılmıştı. Kadınlar, on sekiz yaşına gelmemiş ve davet edilmemiş erkekler giriş yapamazdı. Brandon ve Braxton her gün sabırsızlıkla davet edilmeyi bekliyordu; fakat Kyra hiçbir zaman davet edilmeyeceklerini düşünüyordu. Savaşçıların Geçidi onurlu ve savaşla sıkışmış savaşçılar içindi, ağabeyleri gibi palavracılar için değil.

Kyra dünyadaki herhangi bir yerde olabileceğinden daha mutlu ve daha canlı hissederek alanda koştu. Enerji son derece yoğundu ve her biri ufak tefek farklılıkları olan zırhlar kuşanmış, Escalon’un dört bir yanından gelmiş, zaman içinde babasının kalesinde toplanmış, babasının en iyi savaşçılarıyla doluydu. Bu savaşçılar, güneyden, Thebus ve Leptis’ten, Orta Diyarlardan, daha çok başkent Andros’tan ve ayrıca Kos dağlarından, batıdan Ur’dan savaşçılar, Thusis’ten nehir adamları ve komşuları Esephus’tan savaşçılardı. Bu savaşçılar Ire Gölünün çevresinde yaşamış ve Everfall şelaleleri kadar uzaktan gelmiş savaşçılardı. Hepsi farklı renkler giyiyor, zırh kullanıyor, farklı silahlar tercih ediyordu. Hepsi Escalon’un adamıydı ama halen kendi kalelerini de temsil ediyorlardı. Hepsi de gücün baş döndürücü bir düzeniydi.

Babası, eski kralın bir numaralı savaşçısı, büyük bir saygınlıkla komutanlık etmiş bir adam, bu zamanlarda, bu parçalanmış krallıkta, etrafında toplanılabilecek tek adamdı. Aslında, eski kral savaşmadan krallığı teslim ettiğinde, insanların, tahta geçmesi ve savaşı yönetmesi için ısrar ettiği kişi babasıydı. Zamanla, eski kralın en iyi savaşçıları onu arayıp bulmuştu ve her geçen gün artan gücüyle Volis, başkentle yarışacak bir güce ulaşmıştı. Büyük ihtimalle bu sebepten Lordun Adamları onları aşağılamak istemişti.

Escalon'un başka hiçbir yerinde Pandesia'nın Lord Valileri şövalyelerin bu şekilde bir araya gelmelerine, bu tarz özgürlüklere, bir başkaldırıdan korktukları için izin vermiyorlardı. Fakat burada, Volis'te durum farklıydı. Burada başka seçenekleri yoktu. Burada, Ateş Duvarlarını korumak için olası en iyi adamlara ihtiyaçları olduğu için izin vermek zorundaydılar.

Kyra dönüp dışarı, duvarların ötesine, alçalıp yükselen beyaz tepelerin ötesine, uzakta, ufka baktı ve yağın kara rağmen Ateş Duvarlarının belli belirsiz seçilebilen sönük ışığını gördü. Ateş Duvarları, Escalon'un doğu sınırını koruyan ateşten bir duvardı. Bu duvar on beş metre derinliğinde ve otuz metreden fazla yükseklikte, her zaman parlak şekilde yanan ve geceyi aydınlatan, dış çizgisi ufukta görülebilen ve gece çöktüğünde daha çok belirginleşen bir duvardı. Neredeyse seksen kilometre boyunca uzanan Ateş Duvarları, doğudaki vahşi trollerle Escalon arasında duran tek şeydi.

Buna rağmen her yıl yeteri kadar trol duvarı aşır kargaşaya sebep oluyordu ve eğer Koruyucular, Ateş Duvarlarını koruyan, babasının adamları olmasa, Escalon trollerin kölesi bir ülke haline gelirdi. Sudan korkan troller Escalon'a sadece karadan saldırabilirdi ve Ateş Duvarları onları körfezde tutuyordu. Koruyucular vardiyalar halinde nöbet tutuyor, yer değiştirerek devriye geziyordu ve Pandesia'nın onlara ihtiyacı vardı. Ateş Duvarlarında yerleşik olan başkaları, askere alınanlar, köleler ve suçlular da, vardı ama yalnızca babasının adamları, Koruyucular, aralarındaki asker olan tek gruptu ve Ateş Duvarlarının nasıl korunacağını bilen de yalnızca onlardı.

Karşılığında Pandesia Volis ve onun insanlarına bazı küçük özgürlükle sunmuştu; Volis'teki bu eğitim alanları, gerçek silahlar; her ne kadar bir yanılsama da olsa adamların kendilerini hala özgür savaşçılar gibi hissetmesini sağlayan küçük özgürlükler. Hiçbiri özgür değildi ve hepsi de bunu biliyordu. Özgürlükle esaret arasında çok garip bir dengede yaşıyorlardı; kimsenin tahammül edemeyeceği bir hayat.

Fakat burada, hiç olmazsa Savaşçıların Geçidinde bir zamanlar oldukları gibi özgürler, birbirleriyle yarışabilecek, kendilerini eğitebilecek ve yeteneklerini keskinleştirebilecek savaşçılardı. Escalon'unun en iyilerini temsil ediyorlardı. Pandesia'nın sunabileceği herhangi bir savaşçıdan daha iyi savaşçılardı. Tamamı Ateş Duvarlarının kıdemli askerleriydi ve orada, bir günlük sürüş mesafesi kadar uzakta vardiyalar halinde hizmet veriyorlardı. Kyra onların saflarına katılmayı, kendini ispatlamayı, Ateş Duvarlarında mevzilenmeyi, gerçek troller duvarı geçmeye kalktığında onlara karşı savaşmayı ve krallığı istiladan korumayı her şeyden çok istedi.

Fakat biliyordu ki buna asla izin verilmeyecekti. Seçilmek için çok gençti ve o bir kızdı. Saflarda başka kız yoktu ve olsa bile babası buna asla izin vermezdi. Ayrıca babasının adamları da yıllar önce o ziyaret etmeye başladığında onu bir çocuk olarak görüyorlardı ve onun varlığından rahatsız oluyorlardı. Fakat adamlar gittikten sonra, o geride, tek başına kalıyor, boş alanda gece gündüz çalışıyor, silahlarını ve hedeflerini kullanıyordu. Adamlar eğitim alanına geldikleri bir gün ilk defa hedeflerinde ok izleri gördüklerinde şaşırılmışlar, izlerin tam merkezde olduğunu görünce daha da çok şaşırılmışlardı. Fakat zamanla buna alışmışlardı.

Kyra saygılarını kazanmaya başlamıştı ve özellikle bazı nadir olaylarda aralarına katılmasına izin verilir olmuştu. Artık, iki yıldan sonra, onun birçoğundan daha iyi atış yapabileceğini biliyorlardı ve ona karşı toleransları başka bir şeye dönüşmüştü, ona saygı duymaya. Elbette, diğer adamların yaptığı gibi bir savaşta henüz yer almamış, henüz kimseyi öldürmemiş veya Ateş Duvarlarında nöbet tutmamış ve bir savaşta bir trole karşılaşmamıştı. Bir kılıç, bir savaş baltası veya bir baltalı kargı savuramaz veya bu adamların güreştiği gibi güreşemezdi. Onların sahip olduğu fiziksel güce sahip değildi ve bundan pişman olduğu çok açıktı.

Fakat Kyra iki silaha karşı doğal yeteneği olduğunu öğrenmişti ve boyutuna ve cinsiyetine karşın bu iki silah onu zorlu bir rakip haline getirmişti: yayı ve asası. Birincisini çok doğal bir şekilde kazanmıştı ama ikincisini ise, aylar önce, iki elli kılıcı kaldıramadığında, tesadüfen bulmuştu. O zaman adamlar, bir kılıcı kaldıramayışına gülmüşler ve bir aşağılama olarak ona, içlerinden biri alaycı bir şekilde bir asa atmıştı.

“Bak bakalım, belki bu çubuğu kaldırabilirsin!” diye bağırıyordu ve diğerleri gülmüştü. Kyra o zaman yaşadığı utancı hiçbir zaman unutmamıştı.

İlk zamanlar babasının adamları esasına bir şaka gözüyle bakmışlardı. Ne de olsa bu adamlar bir asayı çok nadir olarak eğitim silahı olarak kullanan, iki elli kılıçlar, baltalar ve baltalı kargılar taşıyan ve bir ağacı tek bir vuruşla kesebilecek adamlardı. Ağaçtan sopasına bir oyuncak gözüyle bakmışlardı ve bu ona sahip olduğundan da az saygı getirmişti.

Fakat kız bir şakayı hiç beklenmedik bir intikam silahına dönüştürmüştü, korkulacak bir silah. Artık babasının birçok adamının bile kendini savunamadığı bir silah. Kyra asanın hafifliğine şaşırarak, fakat onunla doğal uyumuna, askerler daha kılıçlarını çekerken yapabildiği çok hızlı vuruşlara ise daha fazla şaşırarak. Asasıyla birden fazla adamı yara bere içinde bırakmış, her seferinde bir vuruşla saygınlığa giden yolunu açmıştı.

Kyra, gecelerce yaptığı tek başına çalışmalar ve eğitimle, adamları büyüleyen hareketlerde ustalaşmıştı, hiçbir adamın tam olarak ne yaptığını anlayamadığı hareketler. Asasına karşı bir ilgi doğmuştu ve o da onlara öğretmişti. Kyra’ya göre yayı ve asası birbirini tamamlıyordu, ikisi de eşit öneme sahipti. Yayına uzun menzilli çatışmalarda ihtiyacı vardı ve asasına da yakın dövüşlerde..

Kyra ayrıca bu adamların sahip olmadığı doğuştan gelen bir yeteneği olduğunu keşfetti; inanılmaz atıktı. Yavaş yüzen köpekbalıklarının arasındaki golyan balığı gibiydi. Bu adamlar ne kadar güçlü de olsa, Kyra onların etrafında dans edebilir, havaya sıçrayabilir ve hatta üzerlerinden atlayarak, ayaklarının üzerine, mükemmel bir pozisyonda iniş yapabiliyordu. Atıklığıyla asa kullanım şekli birleştğinde onu ölümcül bir silah haline getirmişti.

“O burada ne yapıyor?” dedi sevimsiz bir ses.

Kyra, Anvin ve Vidar’ın yanında, eğitim alanının kenarında duruyordu. Yaklaşan at seslerini duydu ve at sürerek gelmekte olan Maltren’i gördü. Bir grup arkadaşıyla birlikte, hala elinde kılıç, sert şekilde nefes alıp veriyor, alandan yeni dönüyordu. Kıza hor görerek baktı ve kızın karnı burkuldu. Babasının tüm adamları içinde onu sevmeyen tek kişi Maltren’di. Onu ilk gördüğü günden beri bir sebepten ondan nefret ediyordu..

Maltren atının üstünde oturuyordu ve öfkeliydi; düz burnu, çirkin yüzüyle nefret etmeye âşık bir adamdı ve Kyra’da bir hedef görmüş gibiydi. Onun eğitim alanında olmasına her zaman karşı çıkardı, büyük ihtimalle de kız olduğu için.

“Babanın kalesine dönmelisin kızım,” dedi, “diğer cahil genç kızlarla birlikte ziyafete hazırlanıyor olmalısın.”

Kyra’nın yanında durmakta olan Leo Maltren’e hırladı ve Kyra hayvanın başına, teskin edici şekilde elini koyup, geride kalmasını sağladı.

“Ve neden alanımızda bir kurt var?” diye ekledi Maltren.

Anvin ve Vidar Kyra’nın tarafını tutarak Maltren’e soğuk ve sert bir şekilde baktı. Kyra arkasında bir koruma olduğunu ve alanı terk etmeye zorlanamayacağını bilerek yerini korudu ve gülümsedi.

“Belki de sen eğitim alanına ger dönmelisin,” diye karşılık verdi, sesi alaycıydı “ve kafanı cahil genç bir kızın gelip gitmesine yormamalısın.”

Maltren kızardı. Cevap veremiyordu. Arkasını döndü, öfkeyle gitmeye hazırlanıyordu fakat son bir iğneleyici söz etmeden gitmedi.

“Bugün mızrak günü,” dedi. “Gerçek erkekler gerçek silahları fırlatırken ayak altında dolanmasan iyi olur.”

Arkasını dönüp diğerleriyle birlikte uzaklaştı. Kızın orada bulunmaktan aldığı keyif onun varlığıyla bozulmuştu.

Anvin kıza teskin edici şekilde baktı ve bir elini omzuna koydu.

“Bir savaşçının ilk dersi,” dedi, “ondan nefret edenlerle yaşamaya alışmaktır. Sev ya da sevmeyen, bir gün kendini onlarla yan yana savaşırken bulursun, hayatlarınız birbirinizinkine bağlıdır. Çoğunlukla en kötü düşmanın dışarıdan değil, içeriden gelir.”

“Ve her kim savaşma kabiliyetine sahip değilse, ağzı daha çok çalışır,” diye bir ses duyuldu.

Kyra döndü ve gülümseyerek yaklaşan ve her zaman olduğu gibi onun tarafını tutan Arthfael'i gördü. Anvin ve Vidar gibi Arthfael de sert, dazlak kafalı, uzun, sert siyah sakallı ve kız için her zaman yumuşak bir noktasi olan, uzun boylu, amansız bir savaşçıydı. En iyi kılıç kullananlardan biriydi. Çok nadir yenilirdi ve her zaman kızı korurdu. Kız onun varlığıyla rahatlamıştı.

“Sadece konuşuyor,” diye ekledi Arthfael. “Maltren daha iyi bir savaşçı olsaydı, başkalarına kafasını takmak kendisiyle ilgileniyor olurdu.”

Anvin, Vidar ve Arthfael atlarına binip diğerleriyle birlikte uzaklaşırlarken Kyra olduğu yerden onları izliyor ve düşünüyordu. Neden bazı insanlar nefret eder, diye merak etti. Bir gün bunu anlayıp anlayamayacağını bilmiyordu.

Savaşçılar alanda boydan boya saldırı yapıp, büyük döngüler halinde yarışırken Kyra hayranlıkla muhteşem savaş atlarını inceledi ve bir gün kendisinin de bir atı olması için can attı. Alanda daireler çizen adamlara baktı. Duvar boyunca at sürüyorlardı ve atları bazen karda kayıyordu. Adamlar, hevesli yardımcıları tarafından onlara uzatılan mızrakları alıyor ve turu tamamladıklarında uzaktaki hedefleri, dallara asılı kalkanlara, mızrakları fırlatıyordu. Hedefi vurduklarında uzaktan bir metal sesi geliyordu.

At sırtındayken mızrak fırlatmanın görüldüğünden çok daha zor olduğunu görebiliyordu ve birkaç adam, özellikle de küçük hedeflere nişan aldıklarında ıskalamıştı. Vurabilenlerin ise Anvin, Vidar, Arthfael ve birkaç kişi daha hariç, pek azı tam merkeze isabet ettirebiliyorlardı. Maltren'in ise birkaç kez ıskaladığını, fısıltı şeklinde küfür ettiğini ve sanki suçlusu oymuş gibi kendisine baktığını fark etmişti.

Kyra da kendisini sıcak tutmak istedi ve asasını çıkartıp elinde döndürüp çevirmeye başladı. Kafasının üzerinde, etrafında, sanki asa canlı bir şeymiş gibi döndürüp çeviriyordu. Hayali düşmanlara vurdu, hayali vuruşları engelledi, boynunun arkasından, belinin çevresinden el değiştirdi. Asa artık onun için üçüncü bir kol gibi olmuştu ve yılların kullanımından sonra ağaç artık eskimişti.

Adamlar alanda daireler çizerken Kyra da kendi küçük eğitim alanında koşuyordu. Adamlar tarafından ihmal edilmiş fakat onun çok sevdiği bir alandı. Bazı ağaçlara bağlı halatların uçlarına zırh parçaları bağlanmıştı ve farklı yüksekliklerde asılmıştı. Kyra ağaçlara doğru koştu, her bir hedefi bir rakip gibi görüp, her birine asasıyla tek tek vurdu. Ağaçların arasında koşup, darbeler indirir, hedefler kendisine doğru geri sallanırken zikzaklar çizip, eğilirken hava metal sesleriyle doldu. Hayalinde muzafer bir şekilde saldırmış ve savunmuş, hayali düşmanların ordusunu yenmişti.

“Hiç birini öldürebildin mi?” diyen alaycı bir ses duyuldu.

Kyra arkasını döndüğünde Maltren'in gelmiş olduğunu gördü. Atıyla tekrar uzaklaşmadan önce de alaycı bir şekilde güldü. Kız hiddetlenmişti ve birinin ona haddini bildirmesini diledi.

Kyra adamları atlarından inmiş, mızraklarla işleri bitmiş ve açıklığın ortasında bir daire oluştururken gördüğünde bir ara verdi. Yardımcıları onlara doğru koşmuş ve meşeden yapılmış, neredeyse çelik kadar ağır, ağaç eğitim kılıçlarını vermişti. Kyra kenarlara tutundu. Adamların birbirleriyle dövüş pozisyonu almalarını izlerken kalp atışları hızlandı ve onlara katılabilmeyi her şeyden çok istedi.

Başlamadan önce Anvin ortaya yürüdü ve adamlara baktı.

“Bu tatil gününde özel bir ödül için dövüşeceğiz,” diye duyurdu. “Kazanan ziyafetin istediği bölümünü seçecek!”

Bir coşku sesi yükseldi ve adamlar birbirlerine saldırıp, ileri geri birbirlerini itmeye başladıklarında, ağaç kılıçların takırtısı havayı doldurdu..

Dövüşler bir boru sesiyle bitiriliyordu. Ne zaman bir savaşçı darbe alsa boru çalınıyordu ve o savaşçı kenara geçiyordu. Boru sık sık çaldı ve saflar azalmaya başladığında adamların çoğu kenara geçmiş izliyordu.

Kyra onlarla birlikte kenarda duruyor, dövüşebilmek için yanıp tutuşuyordu; fakat buna izni yoktu. Fakat o gün doğum günüydü ve artık on beş yaşına girmişti; hazır hissediyordu. Artık varlığını ortaya koymanın vaktinin geldiğini düşünüyordu.

“Onlara katılmama izin!” diye hemen yanında durmakta ve izlemekte olan Anvin’den ricada bulundu.

Anvin kafasını salladı; gözlerini alandan ayırmamıştı.

“Bugün on beş yaşına giriyorum!” diye ısrar etti. “Dövüşmeme izin ver!”

Anvin ona şüpheli bir bakış attı.

“Burası erkeklerin eğitim alanı,” diye araya girdi Maltren, bir sayı kaybetmesinin ardından kenarda duruyordu. “Genç kızların değil. Diğer yardımcılarla birlikte burada oturabilirsin ve istersek bize su getirebilirsin.”

Kyra kızarmıştı.

“Bir kızın seni yenmesinden bu kadar çok mu korkuyorsun?” diye karşılık verdi. Geri adım atmamıştı ve içinde bir öfke patlaması olduğunu hissetti. Ne de olsa o babasının kızıydı ve kimse onunla bu şekilde konuşamazdı.

Bazı adamlar kıs kıs gülerken bu sefer Maltren kızarmıştı.

“Kız haklı,” diye araya girdi Vidar. “Belki de dövüşmesine izin vermeliyiz. Ne kaybederiz?”

“Neyle dövüşecek?” diye sordu Maltren.

“Asamla!” diye bağırdı Kyra. “Sizin ağaç kılıçlarınıza karşı”

Maltren güldü.

“Ne manzara olurdu,” dedi.

Anvin durmuş ne yapacağını düşünürken tüm gözler ona döndü.

“Yaralanırsan baban beni öldürür,” dedi.

“Yaralanmayacağım,” diye ısrar etti Kyra.

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre öylece durdu Anvin ve sonunda içini çekti.

“Öyleyse bunda bir zarar görmüyorum,” dedi ve askerlere dönüp ekledi “Başka hiçbir şekilde susmayacaksın. Tabii bu adamların da itirazı yoksa”.

“HAYHAY!” dedi babasının düzinelerce adamı aynı anda. Hepsi de coşkulu bir şekilde Kyra’yı destekliyordu. Kyra bu yüzden onları kelimelerle ifade edebileceğinden daha çok sevdi. Kendisi için duydukları hayranlığı ve babasına duydukları sevginin aynısını kendisine de duyduklarını gördü. Çok fazla arkadaşı yoktu ve bu adamlar onun dünyasıydı.

Maltren dalga geçti.

“Öyleyse bırakalım da kız kendi kendini rezil etsin,” dedi. “Bu ona iyi ve esaslı bir ders olacaktır.”

Bir boru çaldı ve diğer adamlar çemberin dışına çıkarken Kyra içeri girdi.

Kyra, açıkça bu durumu beklemeyen adamların hepsinin gözlerini üzerinde hissetti. Kendisini rakibi, babasının saray zamanlarından beri tanıdığı, otuzlu yaşlarda, uzun, sağlam yapılı, güçlü savaşçıyla yüz yüze buldu. Onu daha önceden gözlemlemiş olduğu için onun iyi bir dövüşçü olduğunu fakat aynı zamanda kendine aşırı güvenen, dövüşün başında saldırıya geçen ve biraz da pervasız olduğunu biliyordu.

Somurtmuş bir şekilde Anvin’e döndü.

“Bu nasıl bir aşağılama?” diye sordu. “Bir kızla dövüşmeyeceğim.”

“Benimle dövüşmekten korkarak kendi kendini aşağılıyorsun,” diye cevap verdi Kyra içerlemiş bir şekilde. “İki elim, iki ayağım var, tıpkı senin gibi. Eğer benimle dövüşmeyeceksen yenilgiyi Kabul et!”

Adam şok içinde gözlerini kırptı ve tekrar kaşlarını çattı.

“Pekala, öyleyse,” dedi. “Kaybettikten sonra koşarak babana gitme.”

Tam hızda atağa kalktı, ki kız da böyle olacağını biliyordu. Ağaç kılıcını sert bir şekilde havaya kaldırmıştı ve kızın omuzlarını hedef alarak aşağı indirdi. Bu hareket Kyra’nın beklediği bir hareketti. Onu, kollarının ne yapacağını acemice ele veren bu hareketi yaparken defalarca izlemişti. Ağaç kılıcı çok güçlüydü fakat esasının karşısında çok ağır ve beceriksizdi.

Kyra onu dikkatle izledi ve son ana kadar bekledi. Daha sonra yana çekildi ve güçlü vuruşun yanında patlamasını sağladı. Aynı anda esasını etrafından savurup adamın omzuna geçirdi.

Adam yana doğru tökezlerken inledi. Olduğu yerde kaldı. Donakalmış, sinirlenmiş ve yenildiğini kabul etmek konumuna düşmüştü.

“Başka isteyen?” diye sordu Kyra. Adamların oluşturduğu çembere döndü. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Adamların birçoğu onunla açıkça gurur duyduğunu gösterecek şekilde gülümsüyordu. Bu kadar büyümüş ve bu noktaya gelmiş olmasıyla gurur duyuyorlardı. Elbette, yeniden kaşlarını çatan Maltren hariç. Bir başka asker yüzünde ciddi bir ifadeyle ortaya gelene kadar, kıza tekrar meydan okuyacakmış gibi görünüyordu. Bu adam daha kısa, daha kalıplıydı. Dağınık kıvılcık bir sakalı ve sert bakışları vardı. Kyra bu rakibinin kılıcını önceki rakibinden daha dikkatli tuttuğunu söyleyebilirdi. Bu hareketi bir iltifat olarak Kabul etti. Nihayet onu ciddiye almaya başlamışlardı.

Adam saldırdı. Kyra neden olduğunu anlamadığı bir sebepten ne yapması gerektiğini çok kolay bir şekilde çözmüştü. Sanki içgüdüleri harekete geçmiş ve kontrolü ele almış gibiydi. Kendisini bu, ağır zırhlar ve kalın, ağaç kılıçlar taşıyan adamlardan çok daha hafif ve atik hissetti. Hepsisi de güçlerini dövüşüyordu ve rakiplerinin kafa tutup onları engellemelerini bekliyordu. Fakat Kyra onları itirmekten mutluydu ve onların kurallarıyla dövüşmeyi reddediyordu. Onlar güçlerini dövüşüyordu fakat kız hızla dövüşüyordu.

Kyra’nın esası ellerinde sanki onun bir uzantısıymış gibi hareket etti. Asasını o kadar hızlı savuruyordu ki, rakiplerinin tepki vermeye vakti olmuyor, onlar daha bir hareketin ortasında iken arkalarına geçmiş oluyordu. Yeni rakibi göğsünü hedef alarak geldi fakat o çok hafif kenara çekilip esasını savurdu ve adamın bileğine vurup kılıcın elinden düşmesini sağladı. Daha sonra asayı etrafından dolaştırıp diğer ucunu adamın kafasına indirdi.

Boru sesi puanın ona gittiğini belirtti. Rakibi şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Kılıcı yerdeydi ve alnını tutuyordu. Kyra serine bakarken kendisinin hala ayakta olduğunu fark etti ve kendisinden biraz da olsa ürktü.

Kyra yenilmek istenen kişi haline gelmişti ve adamlar, artık hiçbir tereddütleri olmadan, ona karşı yeteneklerini test etmek için sıraya girmişti.

Alacakaranlıkta meşaleler yakılırken kar fırtınası bastırdı ve Kyra rakip üstüne rakiple karşılaştı. Artık hiçbiri gülmiyordu; aksine ifadeleri son derece ciddiydi. Hiçbiri ona dokunamamıştı bile ve ona yenilmişlerdi. Ambale olmuş ve açık şekilde sinirlenmişlerdi. Bir adama karşı, adam ona saldırırken kafasının üzerinden sıçramış, havada dönüp adamın arkasında yere inmiş ve esasını omzuna indirmişti. Bir diğeri için, eğilmiş, yuvarlanmış, esasını tuttuğu elini değiştirmiş ve sol eliyle bitirici bir vuruş yapmıştı. Her biri için farklı hareketler yapıyordu. Bazen jimnastikçi gibi bazen de kılıç ustası gibiydi ve kimse ne yapacağını tahmin edemiyordu. Adamların hepsi de utanç içinde kenara geçmişti ve yenilgiyi kabul edişlerine hayret ediyorlardı.

Sonunda bir avuç adam kalmıştı. Kyra çemberin ortasında durdu. Güçlülükle nefes alıyor ve yeni bir rakip bulmak için etrafına bakıyordu. Anvin, Vidar ve Arthfael kenardan, yüzlerinde geniş bir gülümseme ve hayranlık ifadesiyle onu izlemişlerdi. Babası orada olup bunlara tanık olarak onunla gurur duyamayacak olsa da hiç olmazsa bu adamlar onunla gurur duyuyorlardı.

Kyra bir adamı daha dizinin arkasına yaptığı bir vuruşla yendi ve bir kez daha boru çaldı. Artık ona karşı çıkacak kimse kalmamıştı. Maltren çemberin ortasına geldi.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.